5

SEDMÝ SMYSL

PRŮVODCE ZTRACENÝCH

Ilka Pacovská

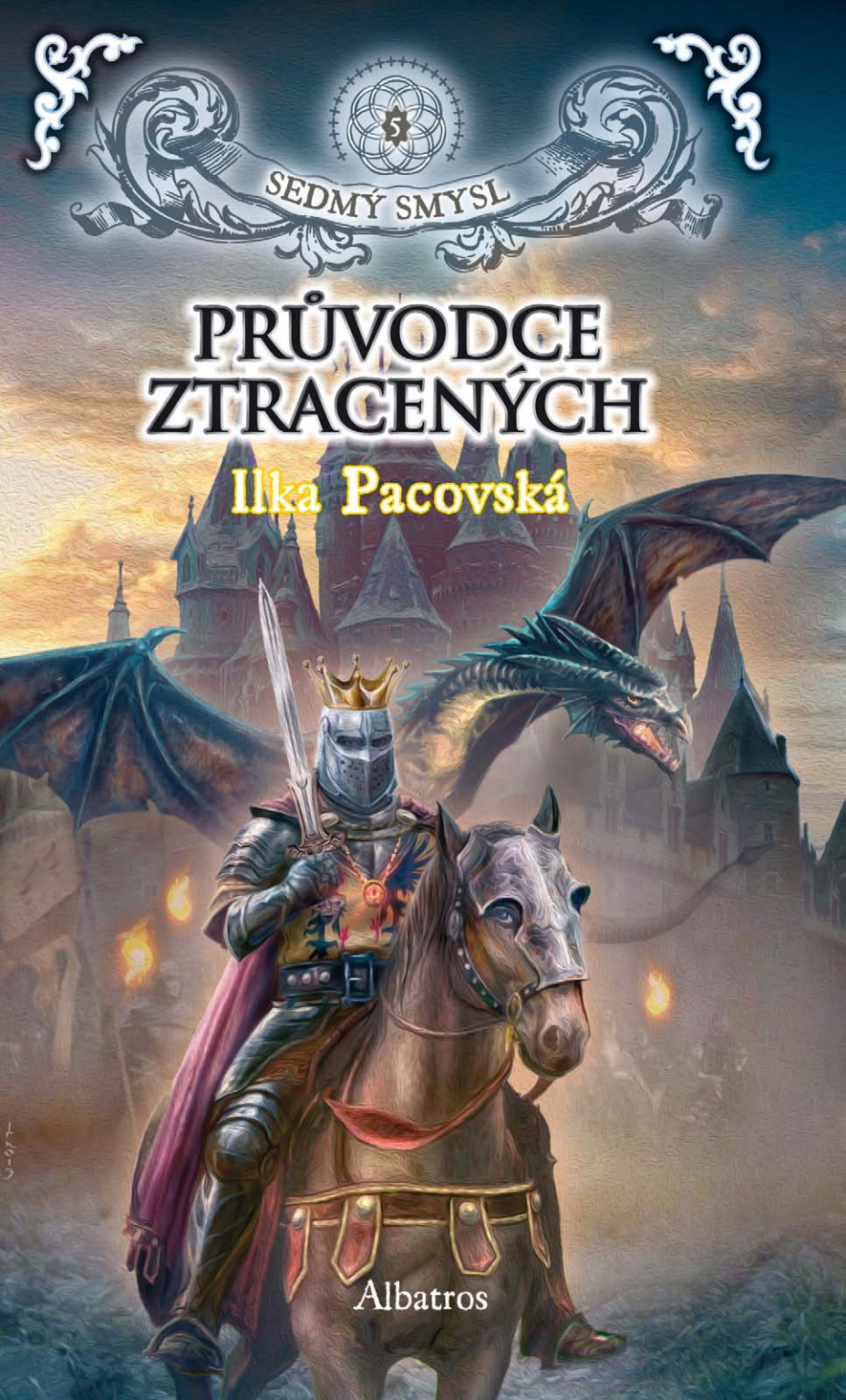

Albatros

albatros

Sedmý smysl

PRŮVODCE ZTRACENÝCH

5

SEDMÝ SMYSL

Průvodce ztracených

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina
3. díl – Únosce draků
4. díl – Vrať drakovi, co je jeho

© Ilka Pacovská, 2014
Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2014

ISBN 978-80-00-03425-6

Zasvěcení Sama a Toma

Sam prošel bránou a otevřela se před ním široká krásná cesta, lemovaná nejhezčími a nejzajímavějšími bránami, jaké si zatím ani nedovedl představit. Ale kdykoli se chtěl do některé podívat, narazil na neproniknutelnou průhlednou stěnu. Zkoušel různé finty, jak se dostat dovnitř, ale neuspěl. Pochopil, že musí najít správnou bránu, která je určena právě pro něj. Začal zkoušel každou, kterou potkal. Pomalu začínal být vzteklý a zklamaný, že jsou před ním všechny vstupy zabezpečené. Nakonec se zastavil uprostřed cesty a vztekle dupl nohou.

„Chci tu mít bránu, která je určena jenom pro mě!“ vykřikl vzdorovitě.

Překvapeně zamrkal, když bílá cesta kolem něj potemněla a sluneční jas se proměnil v šero.

„Říkali, že se mi tu nemůže nic stát,“ řekl nahlas, jako by chtěl labyrintu připomenout, aby na něj byl hodný, ale jistota z jeho hlasu zmizela.

S obavou se rozhlédl a nejasně před sebou zahlédl bránu, kterou tvořily kmeny a větve dvou suchých, částečně ohořelých stromů. Vypadala téměř strašidelně. Sam pocítil bázli-

vou úctu a přemýšlel, zda svým chováním magický labyrint neurazil a jestli tohle nemá být trest za jeho zlostné halekání. Pomalu přistoupil k bráně a rozhlédl se. Zbytek cesty tonul v šeru a žádnou další bránu neviděl. Pečlivě si prohlédl ponurý vstup. Najednou si byl jistý, že tohle je opravdu jeho brána. Sebral všechnu svou odvahu a vstoupil. Šero se rozplynulo a před ním se rozevřel nejúžasnější a nejkrásnější svět, jaký kdy viděl. Krajina plná vodopádů, lesů a jezer se rozprostírala v údolí pod jeho nohama. Zvěř se bezstarostně popásala na paloucích, barevní ptáci poletovali všude kolem a jejich zpěv se mísil se šuměním padající vody.

Pokud někde existuje ráj, pomyslel si, musí vypadat právě takhle.

„Máš pravdu," řekl měkký hlas ve výši jeho kolen. S údivem pohlédl na divokou husu, která na něj promluvila.

„Jsem ráda, že se ti tu líbí," pokračovala, „možná si brzo podobné místo vybereš při své volbě."

„Jaké volbě?"

„Při rozhodování mezi dvěma světy."

„Nerozumím."

„Pojď se mnou, něco ti ukážu. Nevím, jestli usnadním tvou volbu, ale můžeš o tom aspoň přemýšlet."

Divoká husa vedla Sama po hřebeni s vyhlídkou na pohádkově krásné údolí až k otvoru ve skále. Protáhli se dovnitř. Sam předpokládal, že vcházejí do jeskyně, ale mýlil se. Když se ohlédl, uviděl bránu s výhledem na krajinu s vodopády. Nyní stál v ponuré chodbě a husa na něj kývala, aby ji následoval. Neochotně poslechl. Dovedla ho k další bráně, za kterou se chvěl obraz divokého světa plného kamení, popela, neduživých rostlin a zahnívajících zbytků. Z pohledu na něj se mu udělalo nevolno. Jenže uprostřed obrazu se vynořily postavy Toma, jeho dědy, rodičů a kamarádů. Mávali na něj a zvali ho, aby šel

k nim. Toužil jít za nimi, ale vkročit do šedého odporného světa se mu nechtělo. Najednou Tom uklouzl, upadl a vykřikl. Sam se rozběhl, aby mu pomohl. Podal bratrovi ruku a zvedl ho na nohy. Připadal si jako ve snu. Jeho ruka, kterou podpíral Toma, vypadala průhledně. Husa se k němu dokolébala a podala mu brýle. Nasadil si je a svět kolem něj se neuvěřitelně změnil. Najednou byl plný barev a magického víření. Dokonce i nepříjemné pachy se obrátily k lepšímu. Husa vypadala trochu jako anděl s duhovými křídly a jeho bratr Tom zářil bílým světlem a usmíval se na něj.

„Nech si ty brýle, možná se ti budou hodit," řekla husa-anděl. Pak se Samovi zničehonic zatočila hlava a probral se až ve východu z labyrintu.

***

Tom opatrně vstoupil do hlavní brány a prošel dovnitř. Před ním se rozevřela široká cesta a po obou stranách ji lemovaly brány do rozličných světů. U každé se zastavil a zadíval se zvědavě dovnitř. Nejraději by vstoupil do všech. Zajímali ho draci i jednorožci, zajímala ho poušť i moře. Byl bezradný, pro co se má rozhodnout. Nakoukl do skal, kde si hrála malá dráčata. Stále si nebyl jistý a popošel k dalším dveřím. U sedmé brány se zarazil – dovnitř nebylo vidět. Vše zakrývala hustá vlhká mlha. To vzbudilo jeho zvědavost. Chvilku přešlapoval a zvažoval, zda má vykročit do neznáma. Zvědavost byla tak silná, že se rozhodl vejít. Tajemné věci ho vždycky přitahovaly. Přes mlhu nedohlédl ani pod nohy. Udělal dva kroky dopředu, ale když neviděl, kam šlape, bál se udělat další. Náhle mlha zavířila a u nohou mu přistála divoká husa. Její křídla rozehnala mlhu kolem jeho nohou a Tom zjistil, že stojí na sněhu.

„Poleť se mnou," řekla.

„Neumím létat," namítl chlapec.

„Ještě neumíš. Ale co není, může být. Protentokrát ti pomohu."

Ucítil, že se mění, a najednou měl místo rukou křídla.

„Neboj se, nic to není. Jenom nadskoč, mávni a křídla tě vynesou vzhůru."

Poslechl, co mu husa poradila, a podivil se, že to funguje. Zničehonic přesně věděl, co má dělat. Chvíli letěli mlhou. Jakmile získal jistotu v létání, mlha se rozplynula a pod nimi se rozprostíral zalesněný kraj. Zalil ho úžasný pocit lehkosti a klidu. Husa přistála na palouku a Tom spolu s ní. Okamžitě se vrátil do své podoby.

„Pověz mi," oslovil ho pták, „chtěl bys mít magii země, vody, nebo vzduchu a ohně?"

„Nevím. Myslím, že bych rád poznal všechny, než se rozhodnu."

„A co bys rád dělal, kdyby záleželo pouze na tobě a nemusel by ses ohlížet na ostatní?"

„Cestoval," vyhrkl Tom, potom se zarazil a dodal, „ale nejlépe kvůli něčemu užitečnému. Cestovat bez cíle by nebylo ono. Ale mám bratra, rodiče, dědu…"

„Já vím. To je v pořádku. Jen mě zajímalo, co by sis přál. Vstoupil jsi do brány úplně naslepo, což nebývá obvyklá volba."

„Nemohl jsem se rozhodnout," pokrčil omluvně rameny Tom, „nevím, jestli mám nějaké nadání. Třeba byste mi mohla poradit."

„Možná ano a možná bych ti mohla věnovat i malý dárek."

„Není třeba, stačí mi rada," zaprotestoval Tom, protože si uvědomil, že s sebou nemá nic, co by huse mohl dát na oplátku, kdyby ho obdarovala něčím cenným.

„Dobrá, jak chceš. Myslím, že by z tebe mohl být dobrý průvodce."

„Průvodce?"

„Průvodce zbloudilých a hledajících."

„To zní docela hezky."

„A abys nikdy nezabloudil, podělím se s tebou o svou schopnost neztratit směr," řekla divoká husa a štípla ho do nohy.

„Jauvajs," vyjekl Tom, který něco takového nečekal. Husa se rozběhla, zamávala křídly a vzlétla.

„Dobrý let," zakejhala na něj.

„Dobrý let," odpověděl jí Tom, protože usoudil, že se tak nejspíš divoké husy zdraví. Po chvilce zmizela za lesem. Polekal se, že zůstal sám.

„Být sám je někdy příjemné," odpověděl na jeho myšlenku sametový hlas.

Otočil se, aby zjistil, odkud pochází, a uviděl jednorožce. Přicházel ladně stále blíž a zastavil se před Tomem.

„Nejsem zvyklý být sám. Jsme s bratrem pořád spolu. Akorát teď ne. Chybí mi."

„A co kdyby tě tvůj bratr chtěl opustit?"

„Nikdy se neopustíme!"

„Je to pouze teoretická otázka. Chci, aby sis v duchu představil, že s tebou není. Stačí úplně krátká představa..."

Tom poslechl. Představil si, jak Sam odchází s rodiči, zatímco on zůstává u dědy. Myšlenka, že přijde o nejbližší osobu, kterou má, byla tak hrozná, že se mu zpotily dlaně a zalil ho chlad.

„Asi bych umřel," řekl a otřel si zpocené ruce do kalhot.

„To by nebyla správná reakce," káravě poznamenal jednorožec. „A co v budoucnu? Myslíš, že tvůj bratr bude mít stejné touhy a plány jako ty?"

„Možná ne. Ale budoucnost je daleko. Do školy budeme určitě chodit spolu."

„A co když nebudete mít v nabídce stejná místa?"

„To si vůbec neumím představit!" vyděsil se Tom.

„A bude-li mít bratr v nabídce školu, která se ti nebude líbit?"

„Půjdu s ním kamkoliv."

Jednorožec nerozhodně potřásl hřívou a zadíval se chlapci přímo do očí.

„Naskoč si," řekl Tomovi, „zavezu tě na jedno zvláštní místo."

Zastavili uprostřed skal. Tom sestoupil a jediné, co se tu nabízelo, byla úzká temná průrva ve skále.

„Běž se podívat," vybídl ho jednorožec.

Chlapec se protáhl dovnitř a dolezl až do jeskyně. Chvilku trvalo, než si zvykl na šero. Před ním se cosi pohnulo. S leknutím ucouvl, ale tvor nevypadal, že by ho chtěl napadnout. Byl vysoký, částečně opeřený, měl svalnaté nohy, ruce, a dokonce i křídla. Veliké oči nevypadaly zle.

„Nemusíš se bát," oslovil ho tvor známým měkkým hlasem, už jsme se dnes jednou viděli. Jen jsem měla trochu jinou podobu."

„To jste byla vy? Jako husa?"

„Nechtěla jsem, aby ses mne polekal hned při vstupu. Myslím, že ses zatím s žádnou harpyjí nesetkal."

Tom se částečně uklidnil. Teď už mu podivný tvor nepřipadal tak děsivý.

„Jak se ti u nás líbí?" zeptala se harpyje a jeskyní se rozlilo šedavé světlo.

„Celkem to jde," nechtěl být Tom nezdvořilý, „ale u nás doma je hezčí prostředí."

„A co takhle?" naklonila se harpyje k němu blíž a podala mu brýle.

Tom si je nasadil a vydechl údivem. Najednou se zdálo, že je prostor jeskyně obložený diamanty, které jiskří v proměnlivé nádheře. Podíval se na harpyji a měl pocit, že vidí anděla.

„Páni! Tohle je mnohem lepší," odpověděl upřímně.

„Nauč se používat magický zrak a zjistíš, že některé věci nejsou takové, jak se zdají," přikývla vlídně, když jí brýle vrátil.

„Dobrý let," řekla mu na rozloučenou. Tom odpověděl stejnými slovy a vrátil se k jednorožci.

„Vidím, že jste si rozuměli," spokojeně konstatoval a pokynul chlapci, aby ho následoval. Vedl ho do soutěsky, kterou halila vlhká mlha.

„Projdi až na konec," řekl jednorožec a dotkl se rohem chlapcova čela.

„Neboj se, někdo tam na tebe bude čekat," ujistil ho na rozloučenou.

Tom se ponořil do mlhy mezi skálami. Po hmatu pomalu postupoval vpřed. Kamenitý povrch byl zrádný a kluzký. Musel našlapovat velmi opatrně. Jak se soustředil, málem si ani nevšiml, že mlha mizí a on stojí na kamenité pláži. Na jednom velkém kameni se vyhřívala siréna.

„Tak maličký a už poznamenaný dotekem harpyje…"

„No jo, vzala na sebe podobu husy a štípla mě," odpověděl Tom.

„Cože? Tys mě slyšel?" podivila se siréna, sklouzla z kamene a přistoupila k němu. Odhrnula mu jemným gestem vlasy z čela a pozdvihla obočí.

„Poznamenal tě i jednorožec?" nevěřícně zavrtěla hlavou.

„Dotkl se mě rohem."

„Měl o tobě, zdá se, dobré mínění. Ale kamarádit se s harpyjemi," ohrnula opovržlivě ret siréna, „není myslím dobrý nápad."

„A proč ne?“

„Pohybují se na pomezí života a smrti, jsou cítit hnilobou a mohou tě zabít i svým hlasem. Jejich magie má pachuť temnoty. My sirény z nich máme husí kůži.“

„Kam mám jít teď?“ zeptal se Tom.

„A kam bys rád?“

„Chtěl bych se vrátit k bratrovi, dědovi a ostatním. Už jsem tu hrozně dlouho. Myslím, že o mě mají strach.“

„Čas tady uvnitř běží úplně jinak než venku. Labyrint je vlastně jen velká hmotná iluze, kde každý hledá sám sebe, svá přání, svou magii, svůj osud…“

„Vy tady víte, co se stane a co nás v budoucnu čeká?“

„Částečně. Vidíme síť cest, které se rozvětvují, kříží a občas zase spojují. Trochu dokážeme odhadnout, co se může stát. Na křižovatkách však záleží na vaší volbě, kam vás osud ponese dál. Na takovém místě svým jednáním sami určíte, na kterou stranu chcete kráčet. Existují dokonce i skryté křižovatky, ty se objeví nečekaně působením shody okolností. V takovém případě je velice těžké předpovědět budoucnost. Chtěl bys vědět, co vás v nejbližší době čeká?“

„Ano. Myslím, že by mě to zajímalo.“

„Dobrá, zeptám se vody budoucí.“

Siréna odvedla Toma ke skále s vodním okem. Položila ruce na hladinu oka a Tom uslyšel něco jako hudbu skládající se ze šumění vody, hvízdání větru a pleskání vlnek o skálu. Siréna měla zavřené oči a vypadala soustředěně. Po chvíli začala hovořit.

„Z labyrintu si odnášíš dary pro průvodce, abys mohl doprovodit jednu zbloudilou. Ona možná v budoucnu splatí svůj dluh tvé kamarádce. Nebude to snadný úkol a na jednoho z vás číhá smrt. Je tu ale určitá šance, že půjde o smrt-nesmrt. Jeden z vás má možnost přivést ohroženého na

křižovatku. Pokud se ohrožený rozhodne pro nesmrt, staneš se na nějaký čas jeho průvodcem."

Siréna zdvihla hlavu a otevřela oči: „Víc a přesněji to říci nedokážu."

Tomovi z věštění sirény jezdil mráz po zádech. Měl pocit, že by bylo lepší, kdyby mu nic neřekla. Vždyť je ještě malej kluk, který teprve půjde do školy. Jak má zachraňovat nějakou zbloudilou? A kdo bude ohrožen na životě?

Siréna si všimla, jak je chlapec vyvedený z míry. Soucitně na něj pohlédla a usmála se. Natáhla ruce a vzala do dlaní jeho hlavu.

„Dávám ti schopnost útěchy. Díky doteku harpyje nezabloudíš, díky doteku jednorožce uslyšíš a porozumíš všem, kdo tě budou potřebovat, a bude-li někdo příliš smutný nebo nešťastný, budeš ho umět svým dotekem utěšit. Získané schopnosti a tvůj rozum tě povedou po tvých cestách."

Tom ještě ucítil její pohlazení, zatočila se mu hlava, a než se vzpamatoval, stál u východu z bludiště, kde na něj čekali všichni ostatní.

Nový králův mág

Královská družina opouštěla hrad Belistoun a mág spokojeně sledoval, jak skupina mužů na koních zabočila k horským pláním. Král se svým šestnáctiletým synem vyrazil na cestu, která měla z mladíka udělat muže. Starý rituál rodu přikazoval každému dospívajícímu potomkovi prokázat své schopnosti chycením divokého hřebce a jeho zkrocením. Ne nadarmo se zdejší vládci chlubili erbem s hlavou koně. Široko daleko nebylo možné nalézt krásnější stáda koní než zde. Chov ušlechtilých zvířat měl v okolí Belistounu letitou tradici a vyrůstali tu nádherní hřebci a urostlé klisny s něžnýma očima.

Následník trůnu musel vlastnoručně chytit divoké zvíře a přijet na něm domů. Nebyla to snadná úloha, Korlin však vyrůstal poblíž koní odmalička a zatím si dokázal poradit se všemi, které poznal. Byl si jistý, že svého koně nejen chytí, ale i zkrotí. Otcovo rozhodnutí, že nastal čas projít zkouškou dospělosti, uvítal hrdě a s radostí. Sestřička Diana ho před odjezdem políbila pro štěstí a matka stěží zadržovala slzy. Jen rodinný mág Artitan králi vzkázal, že se výpravy nezúčastní. Princ byl jeho neobvyklým chová-

ním udiven, ale otec jen mávl rukou a prohlásil, že kouzelník má práci ve městě a na výpravě není jeho přítomnost nutná. Přesto Korlinovi při odjezdu něco chybělo. Bratr Tulian. Byl jediným členem rodiny, který trucoval a nepřišel se rozloučit. U včerejšího oběda převrhl na mága mísu s polévkou a otec mu za to udělil tři dny domácího vězení, což znamenalo, že dnes nemůže staršího bratra vyprovodit ani k nejbližší zatáčce. Král neslevil ze svého trestu, ačkoliv se matka za malého prince přimlouvala. Tulian se urazil a zavřel se ve své komnatě ve věži. Nyní sledoval odjezd královské družiny tajně ze svého vysoko položeného okna. Díky té výšce byl jediný, kdo si všiml muže ukrytého ve výklenku na hradbách. To kvůli němu nemůže otce vyprovázet!

Neměl nového mága rád. Nechápal, proč jim ho jejich starý kouzelník Halpersuvian doporučil. Nebyl přece ještě tak starý, aby musel odejít! Tulian k němu velice přilnul a měl Halpersuvianovi za zlé, že touží po odpočinku. Při svém odchodu kouzelník králi slíbil, že na hrad místo něj dorazí velice schopný bojový mág. Prý se blíží čas konfliktů, a on už na velké problémy nemá dost sil. Vzápětí se urychleně sbalil a ani nepočkal na příchod svého nástupce. Škoda! Tulian by se ho býval rád zeptal, čeho si na Artitanovi tolik cení.

Nejmladší princ měl z nového mága husí kůži hned od prvního okamžiku. Nešlo mu do hlavy, že nikdo jiný nevycítil jeho záludnou povahu. Nemohl si pomoct a líčil na mága různé pastičky jako plný nočník za dveřmi, háčky zachycující plášť, bodláky do bot, med na židli a pepřem kořeněné víno. Některé kupodivu fungovaly a přiváděly Artitana do stavu zuřivosti. Jejich neláska byla každopádně vzájemná. Marně mu otec domlouval, aby přestal, pokušení bylo příliš silné. Nepromarnil žádnou příležitost, jak pozlobit důstojného muže, bez ohledu na tresty, které následovaly.

„Je to dobrý člověk," zdůrazňoval otec, „vyléčil matčinu klisnu, zachránil matku čtyř dětí, která měla problémy při porodu, a zahnal hladové ptáky z našich sadů. Starý kouzelník udělal dobře, že nám ho doporučil."

„Je divný," nesouhlasil Tulian.

„Samozřejmě. Přece jsme věděli už předem, že to bude muž, co nerad tlachá a uhlazené dvorní mravy jsou mu cizí. Vždyť ani ty nejsi vzorem příjemného, slušně vychovaného prince. Bude nutné ti najmout vychovatele, který by usměrňoval tvé hloupé nápady a smysluplně tě zaměstnal."

„Doufám, že to nebude nafoukanej starej páprda!"

„A koho by sis představoval ty?"

„Třeba Silmura. Zbytečně se nerozčiluje, jako vychovatel by byl fajn. A naučil by mě bojovat s mečem."

Král se zasmál: „No jasně. Chápu, že se ti Silmur líbí. Je to příjemný mladík, skvěle si rozumí s koňmi a ještě ti ani jednou za tvé vtípky nenafackoval, čemuž se osobně docela divím. S ním ale nepočítej. Jeho otec je nemocný a celý chov koní teď leží právě na Silmurových bedrech. Toho mít nemůžeš. Ale neboj se, až se vrátíme z plání, někoho šikovného ti najdu."

Tulianovi se vůbec nezamlouvala představa, že nad ním bude bdít vychovatel. Byl zvyklý slídit po celém hradě, prolézat tajné chodby, a když se mu podařilo vybafnout na někoho, kdo to nečekal, královsky se bavil. Na rozdíl od služebných, kterým se jeho škodolibé vtípky už zajídaly. No a co?! Byl přece princ, obletovaný maminkou, bráchou i sestřičkou. Maminku s Dianou měl rád. Jim prováděl neplechy jen zřídka. A Korlina obdivoval. Bratr mu byl ochoten odpovídat na tisíc a jednu otázku, bral ho na vyjížďky a učil ho, jak zacházet s koňmi, jak jim porozumět a na co si dát pozor. Sice i jemu sem tam něco vyvedl, ale Korlin ho obvykle počastoval vyčítavým pohledem beze slov, za což se styděl víc než před otcem.

Ze svého okna ve věži smutně sledoval královskou družinu na koních, dokud mu nezmizela za terénní vlnou. Po ničem netoužil víc než je doprovázet. Antipatie vůči mágovi v něm sílila za únosnou hranici. Začal přemýšlet, čím by ho vyvedl z rovnováhy. To, že Artitan obýval místnost nad ním, značně usnadňovalo jeho záměry. Navíc objevil za ohništěm úzkou tajnou chodbičku se schůdky, která poskytovala přístup zadní stěnou do komínu a skrz něj i do všech krbů ve věži. Kdyby se mu podařilo venku nachytat nějaké nepříjemné potvůrky, jako jsou bojoví mravenci nebo stájové smrdutky, mohlo by to mít zajímavý dopad na protivníkův duševní klid. Škoda že má zrovna domácí vězení. Snad ho Diana nebo maminka přijdou z jeho samoty vysvobodit.

Bohužel Diana i maminka ho zklamaly. Posílaly za ním služebnictvo s jídlem a nechaly ho celé tři dny, aby se v komnatě užíral nudou. Mnohokrát vyběhl po tajných schůdkách k mágově místnosti, jenže muž tam nikdy nebyl. Tulian aspoň vyčistil úzkou cestu, aby ho později při akci neprozradil nepatřičný zvuk. Sice dokázal chodit tiše, ale smysly bojového mága není radno podceňovat.

Následující den v poledne mu trest skončil. Mrzutě sešel dolů do jídelny.

„Vítejte, veličenstvo, v našich společenských prostorách," smála se Diana jeho podmračenému výrazu. Laškovný pohled překypoval vlídností, ani jí ten smích nedokázal mít za zlé. Dlouhé světlé vlasy si dnes svázala bleděmodrou stuhou a sympatická nepatrně pihovatá tvář naznačovala, že brzo vyroste do krásy. Zatím jí bylo dvanáct a kromě jízdy na koni ovládala vaření, šití, péči o zahradu i několik hudebních nástrojů. Zpívala tak krásně, že se navečer u zahrady zastavovali lidé a nábožně poslouchali její písně. Byla jen o dva roky starší než on, a přitom se chovala téměř dospěle. Neměla ráda akorát psaní a malování.

Tvrdila, že je nešikovná, a často prosila Tuliana, aby opisoval texty místo ní. Dělal to rád, jemu psaní nevadilo. Zato se důsledně vyhýbal práci na zahradě. Šťourání v zemi ho nebavilo a obtěžovalo. Raději kydal hnůj u koní, to aspoň byla činnost pro chlapy.

Přisedl k matce a nechal se obsloužit. Ještě ani nedojedli polévku, když se z nádvoří ozvaly rozčilené hlasy. Do Tulianovy mysli se zahryzla předzvěst něčeho strašného. Vystartoval ze židle jako první a letěl po schodech ven.

Hned u brány se shromáždila skupina lidí, přes kterou neviděl, co se děje. Vycítil však, že zírají na něco šokujícího. Bezohledně odstrčil lidi a prodral se doprostřed hloučku. Silmur se dvěma dalšími muži právě odvazovali bezvládné tělo ze sedla koně. Tulian nedokázal uvěřit tomu, co vidí. Jeho mysl nechtěla přijmout fakt, který měl před očima. Mezitím dorazily matka a jeho sestra. I ony zůstaly stát jako přimrazené. Silmur zdvihl oči a hned nato poklekl před královnou a sklonil hlavu.

„Omlouvám se, vaše veličenstvo, ale nedokázal jsem ho dovézt živého. Zemřel kousek před bránami. Mrzí mě to."

„Co se mu stalo?"

„Já vlastně nevím, má paní. Krátce po nasednutí nečekaně sklouzl z koně a tvrdil, že má vnitřnosti v jednom ohni. Přesto trval na tom, aby princ dokončil svou velkou zkoušku. Korlin dnes ráno chytil nádherného černého hřebce a právě se chystal na něj nasednout, když se to stalo. Chtěl otce okamžitě dovézt domů, ale král odmítl. Zavolal si ho k sobě a navlékl mu na krk královský amulet. Princ tedy aspoň poručil, abych dopravil otce co nejrychleji sem a svěřil ho do péče mágovi. Je mi líto, že jsem zklamal a nedovezl ho živého. Odpusť mi to, má paní."

„Jsem si jistá, že jsi udělal vše, co bylo v tvých silách," vydechla královna a třesoucíma rukama se dotkla manželovy

bledé tváře. Nařídila přenést tělo dovnitř. Tulian fascinovaně sledoval, jak se matka mermomocí snaží zachovat dekorum a zadržuje pláč. Ohlédl se po sestře a sevřelo se mu srdce. Dianě tekly slzy proudem. Pohled na ni spustil i jeho stavidla. Najednou hořce zalitoval, že se s otcem při odjezdu nerozloučil. Teď už bylo pozdě. Ztracený okamžik je nenávratně pryč…

Náhle vedle nich stál mág a začal dirigovat přítomné. Královně nabídl obličej plný účasti a podepřel ji, aby mohla důstojně kráčet za tělem manžela, které bylo sloužícími přesunuto na kobereček v kapli. Artitan kultivovaným hlasem poručil ženám, aby se postaraly o panovníkovy ostatky, a královnu poprosil, aby mezitím přinesla slavnostní oděv pro poslední královu cestu.

Tulian potlačil nutkání zařvat na mága, ať se otce nedotýká. Nebral ani tak ohled na Artitana jako spíš na matku. Vypadala zoufale nešťastně a křehce. Neodvážil se ji rozrušit jakýmkoliv emocionálním výbuchem.

Mág jej spolu s Dianou vystrčil ven z kaple: „Počkejte venku, až služky tělo krále umyjí a obléknou, pak se můžete přijít s otcem rozloučit."

Diana brášku objala a zašeptala: „To je strašné. Doufám, že se Korlin brzo vrátí. Neumím si představit, jak budeme žít bez otce."

Nevěděl, co má říct, jen beze slov držel sestřičku v pevném objetí. Když je konečně pustili k otci, jeho tělo v nejlepším královském obleku leželo na dřevěné lavici a opodál hořely dvě svíce. Kdosi do spoutaných mrtvých rukou na hrudi naaranžoval dvě bílé růže. Tulian se dotkl otcovy studené pokožky a udělalo se mu mdlo. Jen taktak ho Diana zachytila, než omdlel. Služebnictvo vyneslo chlapce na vzduch, kde se k němu sklonila matka.

„Ach bože, Tuli, já myslela, že ani nejsi schopen otce milovat. A ty zatím… Proč nás potkalo takové neštěstí?!

Cítím se hrozně... stejně jako ty... Kde jen vězí Korlin? Proč se nevrací?“

„Artitane,“ otočila se na mága, „na co vlastně můj manžel zemřel?“

„Pověz mi, má paní, neměl král v minulosti nějaké zranění břicha nebo hrudi?“

„Nic vážného, jen ho loni pokopal kůň. Proč?“

„Prozkoumal jsem tělo a příznaky ukazovaly na prudký zánět vnitřností. Staré zranění se probudilo a vyvolalo skrytou vražednou infekci. I kdyby ho přivezli včas, nevím, zda by se mi podařilo krále zachránit. Je mi to líto.“

„Nic ti nevyčítám,“ vzdychla královna, „poslyš, nemohl bys zjistit, jestli je Korlin v pořádku a kdy se vrátí?“

„Zde na místě nikoliv, ale jestli si přeješ, zajdu do své pracovny a pokusím se vyvolat magické nazírání.“

„Buď tak laskav, Artitane. Mám velice špatný pocit, když si na něj vzpomenu.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ lehce se uklonil mág.

Tulian se probral v matčině objetí a nijak nespěchal, aby uklidňující náruč opustil. Měl silnou potřebu cítit její láskyplný dotyk. Nic už nebude stejné jako dřív. Náhle pocítil záchvěv hrůzy. Dělo se něco špatného. Vytřeštil oči a zaryl nehty do matčiny ruky.

„Klid, chlapče, klid. Spolu všechno zvládneme. Co je svět světem, lidé se rodí a umírají. S tím se nedá nic dělat. Vím, že to bolí, vyplakej se.“

Tulianovi ale slzy došly. Místo nich se v jeho nitru zdvihla nenávist vůči Artitanovi. Zaplavila ho neuvěřitelnou silou a on nechápal proč.

„Pošli mága pryč, mami,“ zašeptal.

„Netrap mě, Tuli, nemohu. Nyní ho potřebujeme víc než jindy.“

„Ublížil nám.“

„Co tím myslíš?“ pomohla mu matka vstát a vzala ho za bradu, aby mu zblízka pohlédla do očí.

„Já nevím, ale něco ve mně mi říká, že naší rodině hrozně ublížil.“

„Běž si, chlapče, lehnout do svého pokoje, řeknu, aby ti uvařili zklidňující čaj,“ postrčila ho jemně směrem k věži.

Chtělo se mu křičet a ječet. Co by to ale bylo platné? Uvědomoval si, že ji žádným způsobem nepřesvědčí. Matka vycítila jeho rozpolcenost a beze slova ho znovu sevřela do náruče. Odevzdaně uposlechl její příkaz a vydal se do věže. Přemýšlel o šoku, který zažil, když se dotkl otcovy tváře. Jako by na něj z nehybného těla přeskočila jiskra poznání. Byl si jistý, že král byl zákeřně zavražděn. Proč asi?!

Poslušně vypil čaj, jenž mu služebná donesla, a zjitřené smysly se částečně uvolnily. Myšlenky se samy začaly řadit

jedna za druhou. Všechny se točily kolem pocitů probuzených dotykem. Jako by mu po smrti chtěl otec něco vzkázat. Ale co? Proč se jeho žal mísí s nenávistí k Artitanovi? Byl to on, kdo krále zabil? Ne, spíš ne... Nebo ano? Musí si o svých pocitech s někým promluvit. Snad ho Korlin vyslechne, až se objeví... Sevřely se mu vnitřnosti a v jasnozřivém okamžiku pochopil, že ani bratr se domů nevrátí živý. Smrt! Tichá a neúprosná už na pláni stojí vedle něj. Zpanikařil. Korlin mu neporadí, zůstane mezi ženami sám. Co bude dál? Chopí se vlády matka? Vychová ho jako následníka? Zatím o své královské budoucnosti nikdy nepřemýšlel. Pokusil se děsivé představy zahnat z mysli, jenže pořád se mu vracely a byly stále silnější. Nechci přijít i o bratra, opakoval si v duchu, ale nepomáhalo to. Usadil se u okna, aby mu neunikl návrat zbytku královské družiny. Třeba se mýlí, třeba je bratr v pohodě a na cestě domů...

Ani nezaznamenal okamžik, kdy usnul. Propadl se do zvláštního snu. Uviděl bratrovo tělo, jak leží uprostřed rozlehlé travnaté plochy. Nad svým nehybným tělem stál druhý Korlin a s někým mluvil. Podíval se pozorněji a rozeznal anděla. Neslyšel, co anděl říká. Ukazoval na královský amulet, který měl bratr kolem krku. Chvíli si povídali, potom vzal anděl nehybné tělo do náruče a spolu s druhým Korlinem odcházeli pryč. Nedokázal je sledovat. Místo toho uviděl jen zpěněného koně, jak unaveně sklání hlavu a nemá dost sil, aby utekl. To znamenalo, že bratr svou zkoušku dokončil. Kam ale šel?

Probudilo ho zavrzání brány. Už se setmělo, takže nebylo pořádně vidět, kdo přijel. Vyběhl z komnaty a utíkal dolů, jak nejrychleji dokázal. I matka určitě čekala na návrat skupiny, protože byla na místě dřív než on.

„Kde je? Kde je Korlin???“

Královský doprovod sklouzl z koní a všichni do jednoho poklekli před královnou s hlavami u země.

„Co se stalo? Tak přece mluvte!“

„Princ zmizel,“ vysoukal ze sebe jeden z nich, „našli jsme jen jeho zkroceného koně. Hledali jsme Korlina až do tmy, ale nikde nebyl. Ani on, ani jeho tělo. Netušíme, co se stalo.“

„Artitane! Zavolejte někdo Artitana!“ nařídila matka.

Mág zřejmě nebyl daleko, protože ihned přispěchal.

„Říkal jsi, že je Korlin naživu a právě krotí koně,“ vyčetla mu zuřivě.

„Ve chvíli, kdy jsem tvého syna magicky nahlížel, tomu tak opravdu bylo,“ bránil se mág.

Matka se několikrát zhluboka nadechla a potom už promluvila klidně a rozhodně: „Jdi, Artitane, a zjisti, co se mému synovi stalo. Zapoj do pátrání všechny muže, které najdeš, a nevracej se bez odpovědi na mou otázku.“

„Jak přikazuješ, má královno. Hned za úsvitu vyrazím s celou družinou na místo, kde byl nalezen kůň, a znovu důkladně prohledáme celé okolí. Udělám vše, co půjde.“

„To doufám,“ potřásla hlavou matka a jakoby ve snách zamířila do kaple, odkud před chvílí vyběhla. Tulian se nenápadně přitočil ke koni, který zjevem odpovídal jeho snu. Zvíře bylo absolutně vyčerpané, proto strpělo jeho hlazení bez protestů.

„Je krásný, viď?“ ozvalo se za ním. Ohlédl se a poznal ve tmě Silmura. Rovněž neodolal a pohladil ztrhaného hřebce. „Bude potřebovat hodně péče, aby se vzpamatoval. Ale nejdřív musíme najít jeho pána. A ty běž spát, pro malé kluky je pozdě na courání po hradě.“

„Jenže Korlina odvedl anděl.“

„Co to plácáš, Tule? Já vím, bylo toho na tebe dnes moc. Běž si odpočinout.“

„Mohu za tebou, Silmure, někdy přijít?“

„Jasně. Až skončí pátrání, budu tady pro tebe.“ Muž uchopil unaveného koně za provizorní provazovou uzdu, aby ho odvedl a ošetřil. Tulian se loudal zpět do své věže. Nebylo pochyb, že měl pravdivé vidění. Byl přesvědčený, že bratrovo tělo nenajdou.

Vyšplhal se do své komnaty, zavřel za sebou dveře, ale na spánek neměl ani pomyšlení. Byl jako na trní. Přemýšlel, jestli nemá zajít za maminkou nebo za Dianou. Do kaple s královským tělem se mu však nechtělo a sestra určitě brečí do polštáře. Nebude ji rušit. Jak se opřel o krb, napadlo ho, že by se mohl mrknout, jak se na hledání ztraceného prince připravuje Artitan. Proplížil se chodbičkou vzhůru po schodech až k mágovu krbu a nahlédl špehýrkou dovnitř. Muž seděl u stolu, před sebou skleněnou kouli a něco mumlal. Tulian natáhl uši.

„…zařídím, jak jsem slíbil. Zítra bude pro tebe ten správný čas.“

Pak se na chvilku odmlčel. V kouli se točily barevné šmouhy.

„Ne,“ pokračoval, „nebudu tady. Vrátím se až za několik dní a přinesu královně smutnou zvěst. Všechny trumfy máš ve svém rukávu, pane.“

V té chvíli se rozlétlo nedovřené okno a Artitan prudce zdvihl hlavu. Tulian ze svého místa neviděl, co bylo příčinou, ale mág se zaraženě zdvihl a o krok ucouvl.

„Vítejte, avelleto. Co vás přivedlo až sem?“

„Jak se odvažuješ s námi obchodovat a nesplatit dluh?!“

„Copak vy ho nemáte? Všechno jsem přece připravil, stačilo jen vzít si tělo…“

„Přišla si pro něj Divoká z Airbowanu. Její služby jsou vázané ke královskému amuletu. Pro nás nezbylo nic! Takže tvůj dluh trvá.“

„Zatraceně," zaklel mág.

„Čas vypršel – zaplať. Nemáš-li pro nás jiné tělo, vezmeme si tvé. Sice už nejsi nejmladší, ale dohoda musí být dodržena."

„Já vím, že jsem vám slíbil tělo. Seženu jiné, jen prosím ještě pár dní posečkejte. Nebyla moje vina, že to dnes nevyšlo."

„Pořád platbu oddaluješ. Už nám došla trpělivost. Chceme tělo hned. Poskytneme ti tři dny a ani vteřinu navíc! A pamatuj si, že nepřijmeme nic poškozeného. Vyber nedospělého jedince a na otravu použij rulík. Buď na naši návštěvu připraven. A nezapomeň na věnovací zaklínadlo. Druhou šanci od nás nedostaneš!"

„No dobrá. Ještě je tu jeden princ. Je mu deset let. Vyhovoval by?" zeptal se a Tulian zatajil dech.

„Věk je perfektní. Ale musíš nám tělo předat do tří dnů! Jasné?!"

„Jasné," chraptivě odpověděl Artitan.

Znovu bylo slyšet klapnutí okna a rozechvělý Tulian opatrně vycouval a seběhl zpět do svého pokoje. Rozklepala ho zimnice a on nedokázal překonat cvakání zubů. Schoulil se pod pokrývku a zavřel oči. Otec je po smrti, bratr pravděpodobně také a nyní je na řadě on. Kdo ho ochrání? Mág se ho chystá zavraždit, a on nemá koho požádat o pomoc. Matka se proti Artitanovi nepostaví, sestra nic nezmůže a Silmur... S hrůzou si uvědomil, že mág chce zítra s ostatními vyrazit do terénu, aby pátral po zmizelém bratrovi. Co když ho bude chtít zavraždit už dnes v noci? Tulian odhodil pokrývky a začal se rozhlížet po úkrytu. V zimnici přecházel po pokoji a hledal východisko.

Nakonec dospěl k jedinému možnému řešení, jak se vyhnout přímému ohrožení. Musí utéct.

Airbowan

Tomovi bylo devět, ale v okamžiku, kdy spolu s dědou vstoupil do Airbowanu, měl za sebou první zkušenost, která ho nemálo poznamenala. S pomocí dědy a kamarádů zavedl malou sirénu Omaulu domů. Během záchranné akce však málem přišel o svého bratra Sama.

Přihodila se zvláštní věc. Jeho bratr-dvojče nezemřel, rozhodl se pro nesmrt. Jeho tělo žilo, žila i jeho duše, ale obě poloviny existence fungovaly nezávisle na sobě, a nikdo nebyl schopen vrátit tento podivný stav do normálu. V té době se na Samově zasvěcovací minci objevilo jméno magické školy v Airbowanu. Zasvitla jiskřička naděje pro všechny, kdo hluboko pod hladinou bojovali o Samův život. Tom si neuměl představit, že by šel na jinou školu než bratr. Navíc byl nyní jeho průvodcem, takže jiná možnost ani nepřipadala v úvahu.

Pohledem sklouzl na nehybné tělo v dědově náručí a jen těžce sbíral odvahu při pohledu na nevlídné okolí školy, kde se oba bratři ucházeli o přijetí. Rostlo tu jen pár trnitých pouštních keříků, řídké ostré traviny, nikde žádný pořádný strom, žádná zeleň, žádná tekoucí voda. Chybělo tu ševelení větru a zpěv ptáků.

„Zazvoň," kývl děda směrem ke vchodu. Vrata byla upevněna mezi dvěma vysokými kamennými sloupy.

Tom zatáhl za držadlo vedle dveří. Zvuk zvonu se rozlehl v poklidu zdejšího okolí jako výstražné zvukové znamení v mlze na moři. Tísnivý pocit z mohutných vrat, šedivých zdí a nepřirozeného ticha po doznění kovového tónu zesílil.

„Taky jsi nervózní?" ozval se hlas v jeho mysli.

Díky darům pro průvodce mohl Tom v duchu hovořit se svým bratrem-dvojčetem. Sice nechápal, jaký zázrak drží mysl naživu, když tělo nejeví sebemenší známku vnímání, ale pomalu si začínal zvykat.

„Jasně," odpověděl Samovi, „to je přece normální, ne?"

Obrovská vrata se otevřela, aniž vydala sebemenší zvuk, a vysoká postava na ně zevnitř kývla, aby vstoupili.

Pan Mojerana pozdravil a chtěl začít vysvětlovat situaci. Postava však jen zavrtěla hlavou a vedla je mlčky přes dvůr do šedivé strohé katedrály.

Vysoce klenuté kamenné chodby, tu a tam prozářené dopadajícím světlem, působily důstojně, ale neútulně. Dvakrát odbočili a došli ke kruhovému schodišti. Po nekonečných schodech se plahočili vzhůru. I trénovaný Mojerana už pociťoval únavu, když se konečně ocitli na plošině s několika dveřmi. Tom sotva popadal dech a díky tomu zapomněl i na svou nervozitu. Postava nejbližší dveře otevřela a pokynula, aby vešli. Sama však nevstoupila, jen za jejich zády dveře zabouchla.

Místnost připomínala knihovnu nebo studovnu. Světlo zajišťovala dvě klenutá okna a neochotně vykrajovala ze tmy prostorný stůl se spoustou svitků, psacími potřebami a několika ručně psanými starými knihami. Všude po policích se povalovalo množství předmětů připomínajících amulety nebo magické pomůcky. Náhle se jedno křídlo okna otevřelo a na parapetu přistála divoká husa.

V příštím okamžiku už se před nimi tyčila mohutná postava a zvědavě si je prohlížela. Nutno poznamenat, že i oni na ni zírali se zájmem a velkým údivem. Ostré rysy v obličeji trochu připomínaly ptáka, snad i proto, že měla čelenku, jejíž součástí byl jakýsi krátký závoj přes uši a krk sestavený z miniaturních šedavých peříček. Ze stejných peříček bylo i jednoduché oblečení. Jen kolem krku měla náhrdelník z jemného zlatého úpletu bohatě zdobený nejrůznějšími kameny. Svalnaté ruce končily dlouhými mozolnatými prsty s drápy. Při pootočení zjistili, že má na zádech složená křídla a že peříčka na oblečení barevně ladí s opeřením křídel. Boty neměla, neboť i prsty na nohou končily ostrými drápy. Přesto vypadala kultivovaně a při troše představivosti i vlídně.

„Vítejte v Airbowanu, ve škole harpyjí," pronesla bez úsměvu, ale její altový hlas zněl příjemně.

Obešla stůl, aby si je mohla lépe prohlédnout. Dotkla se svého náhrdelníku a vzápětí dovnitř vkročily dvě harpyje. Přinesly do místnosti truhlu připomínající rakev, vystlanou nadýchaným peřím. Jakmile ji položily, beze slova se vytratily. Každá měla nepatrně jiný odstín peří a žádnou nezdobil náhrdelník. Tom usoudil, že se jedná o odznak postavení.

„Dovolíte?" přistoupila k panu Mojeranovi a jemně mu odebrala bezvládného Sama. Děda byl nervózní a bylo znát, že se jen nerad loučí s tělem svého vnuka. Harpyje se na několika místech dotkla chlapcovy kůže, spokojeně přikývla a položila ho do připravené truhly. Uchopila víko, ale před zaklapnutím zaváhala, nerozhodně se podívala po návštěvnících a rozmyslela si to.

„Posaďte se prosím," řekla a ukázala na stoličky s miniaturními sedátky poblíž stolu.

„Mohu se zeptat, jaké znalosti máte o zdejším prostředí?" pokračovala, když neobratně usedli.

„V podstatě žádné," odpověděl Mojerana, „poprvé jsme se setkali se jménem Airbowan až na zasvěcovacích mincích našich dvojčat."

„Ano, myslela jsem si to," kývla směrem k truhle se Samem. „U nás má chlapec šanci se zase vrátit do normálního života. Jenže jeho bratr podle mého názoru zdejší školu nezvládne."

Podívala se na Toma, na jeho záda ztuhlá nervozitou a prsty zaťaté do kolen. Nejraději by se před jejím pohledem schoval pod stůl, ale věděl, že ho pozoruje děda a dost možná i Sam. Nemohl si dovolit je zklamat. Sebral veškerou odvahu a zadíval se přímo do temně hnědých očí harpyje.

„Jsem jeho průvodce," prohlásil a odkašlal si, aby zpevnil hlas, „nemohu tu bratra nechat samotného."

Harpyje vstala, přistoupila k němu a položila mu ruku na rameno. Ztěžka polkl, ale pohled z ní nespouštěl. Ucítil teplou vlnu šířící se od ramene.

„Inu dobrá," řekla a podívala se na pana Mojeranu, „přijmeme je oba. Jmenuji se Gáagra a mám v péči žáky z řad lidí. Budu dohlížet na jejich výuku a řešit případné problémy. Říkejte mi jménem, ale můžete používat i oslovení **avelleta**, to je něco podobného, jako když u vás použijete výraz vážená paní."

„Těší mě, avelleto," uklonil se jemně pan Mojerana a představil sebe i oba chlapce.

Harpyje opětovala úklonu hlavy a začala vysvětlovat: „Nejdřív vás alespoň rámcově seznámím se zdejšími zvyklostmi. Za každého chlapce zaplatíte ročně deseti drahými kameny. Můžete si to dovolit?"

„Ano," přikývl děda a usmál se povzbudivě na Toma.

„Dále jim musíte zajistit jídlo, protože ve škole se každý stravuje sám. Později domluvíme podrobnosti. Ubytování je v nevytopených skalních prostorách, proto se připravte

na chlad. Základní vzdělání je čtyřleté jako všude jinde. Požadujeme, aby žáci uměli používat zcela vyváženě magii temnoty a světla. Dále požadujeme schopnost letu, lidem pro začátek stačí supervolonové prkno. Umí s ním vaši chlapci zacházet?“

„Základy ovládají. Budou-li trénovat, zvládnou to.“

„Výborně, ať s sebou mají prkna hned první školní den. Jak jsou na tom s magickým zrakem?“

„Sam ho dostal při zasvěcení, já se ho budu muset teprve naučit,“ statečně vstoupil do rozmluvy Tom.

„Je nutné ho používat co nejdřív, jinak u nás nevydržíš,“ pootočila k němu hlavu Gáagra, „je v tobě příliš mnoho světla. Musíš ho potlačit, abys obstál. Jedině fakt, že jsi průvodce, mě přesvědčil, abych souhlasila s tvým přijetím. Mohl by ses u nás v tomto směru naučit mnoho užitečného. Ale jsi dost silný?“

„Určitě všechno zvládnu,“ zamračil se trucovitě Tom.

„No, uvidíme… Víš co? Dám ti dvouměsíční ochranu. Pak už bude na tobě, jak si poradíš.“

Harpyje ťukla drápem chlapce nad čelem.

„Jé, máš po jejím dotyku ve vlasech bílý pruh,“ ozval se po delší odmlce Samův hlas.

„Taky vás musím upozornit,“ vrátila se Gáagra k rozhovoru s dědou, „že domů děti jezdí pouze v době prázdnin. Víkendy jsou zaměřené na vylepšování fyzické kondice a na trénink praktických dovedností. Vždy jednou za dva týdny máme návštěvní hodiny pro příbuzné.“

„A co Samovo tělo?“ sklouzl Mojeranův zrak na nehybného vnuka v truhle.

„Buďte bez obav. Dovezli jste ho v dobrém stavu. Uložíme ho v Chrámu na pomezí, kde počká na okamžik splynutí. Nemohu sice zatím na sto procent slíbit, že se podaří, ale pokusíme se o to.“

„A co život mého druhého vnuka? Nebude ve zdejších podmínkách ohrožen?“

„V uplynulých deseti letech jsme řešili jen jedno úmrtí v řadách žáků. Stoprocentní záruku vám nikdo nedá. Zvažte dobře jeho zařazení k nám. Dopřejte si čas a rozmyslete se. Dokud neproběhl přijímací rituál, můžete se stále ještě rozhodnout pro jinou školu.“

Mojerana se zadumal. Byl sice tvrdý a přísný člověk, ale uvrhnout své vnuky na čtyři roky do šedivého ponurého prostředí, jaké tu spatřil, to bylo moc i na něj. Snad by mohl aspoň Tom... Hned si však uvědomil, že dvojčata od sebe neodtrhne a Sam možnost volby nemá.

„Ne, děkuji, už jsme se rozhodli pro vaši školu,“ odpověděl odhodlaně harpyji.

„Dobře,“ přikývla, „v tom případě pojďme do slavnostní síně.“

Bylo znát, že není zvyklá chodit pěšky po schodech. Sestupovali za ní a všechno se jim tu zdálo neprakticky rozlehlé a vzdálené.

Zastavili se před největšími dveřmi, jaké kdy Tom spatřil. Vedle se tyčil stojan s obrovským gongem. Gáagra do něj jen lehce ťukla drápem. Málem jim zalehly uši z vibrace zvuku nesoucího se mohutnou chodbou. Dveře se pomaličku rozevřely a pustily je do síně impozantních rozměrů. Podlaha měla vzor mnoha vzájemně nepravidelně propletených kružnic, stěny tvořil světlý šedý kámen a klenutý strop byl neuvěřitelně vysoko.

Kdo to proboha stavěl, podivil se Tom.

„Připadám si tu jako mravenec na stadionu,“ zašeptal mu do ucha Sam.

Uprostřed síně na podlaze zářily dvě z kružnic modrozeleným světlem. Ve středu jedné z nich byla umístěna truhla se Samovým tělem.

„Řekni bratrovi," otočila se Gáagra na Toma, „aby se v průběhu rituálu zdržoval co nejblíže u svého těla. Ty se postav do druhé vyznačené oblasti a neopouštěj ji, dokud světlo kružnice nepohasne. Svou zasvěcovací minci polož před sebe na zem."

Tom přikývl a postavil se do vyznačeného prostoru. Děda umístil Samovu zasvěcovací minci a potom společně s harpyjí došel na malé pódium, kde se posadil do jednoho z křesel. Vtom se rozezněly zvony a hlasitost jejich tónů byla nepříjemně ohlušující. Na stěnách katedrály se v jediném okamžiku otevřela všechna okna kolem celé síně. Do sálu se začaly slétat harpyje a zůstávaly stát na parapetech oken. Víc už toho Tom nezahlédl, protože kružnice kolem něj začala stoupat a vytvářet válec, v jehož středu stál. Zpočátku měl pocit, že ho zahalila mlha, ale potom si všiml, že kolem něj hustě poletují drobné prachové částice. Postupně začaly měnit barvu do odstínů žluté, až nakonec úplně zezlátly. Zlatý prach mu usedal na ruce, na ramena, na obličej. Zmocnil se ho pocit, že tělo nic neváží a může se rozletět prostorem. Stoupal ve svém válci vzhůru a kolem něj kroužilo několik sněhobílých andělů s mihotající se duhovou aurou. Vzdálená jemná zvonkohra násobila příjemný pocit lehkosti a štěstí. Jeden z andělů vlétl do jeho válce a něžně ho vzal za ruku.

„Přeji ti vždy jasnou cestu a dostatek síly," zašeptal Tomovi do ucha a chlapec v jeho doprovodu klesal zpět do svého těla. Válec zmizel a zůstala jen světélkující kružnice. Ještě na okamžik vnímal slavnostní síň jako zářivě bílou, světlem zalitou komnatu, ale vzápětí mu zešedla před očima. Pohasly veškeré světelné efekty, jen jeho kůže se ještě třpytila zlatými zrníčky prachu. Ohlédl se k bratrovi a ke svému údivu uviděl stát vedle těla v truhle průhlednou třpytivou postavu.

„Je to nadějné," zaslechl Gáagru, jak mluví k dědovi, „jeho odloučené ego si dosud pamatuje přesný tvar těla. Je velká šance, že by se mohl zhruba za tři čtyři měsíce pokusit o splynutí. Slibuji, že pro něj uděláme vše, co bude možné."

Nevěděl, jestli už smí vykročit z kružnice. Podíval se na zem. Mince zmizela. Pohled mu sklouzl na pravou ruku. Měl na ní magické hodinky. Byly z průsvitné hmoty, zakalené jen zlatými zrníčky prachu. Jestlipak je dostal i Sam, napadlo ho.

„Už můžeš opustit místo," ujistila ho harpyje.

Okamžitě zamířil k truhle za svým bratrem. I na nehybné Samově ruce spatřil hodinky. Zvědavě se zahleděl na průhlednou postavu, která stála vedle něj. Kolem pravého zápěstí se místo hodinek třpytil úzký zlatý proužek.

„Ty mě vidíš?" podivil se Sam.

„Zlatý prach drží tvé obrysy, to je senza. Hned se cítím líp, když vím, kam koukat."

„A co bude teď?" zeptal se Sam.

Harpyje došla k jeho truhle a zaklapla víko.

„Tělo zůstane uloženo v Chrámu na pomezí," řekla, jako kdyby ho slyšela, „vy se nyní vraťte domů. Budu vás očekávat prvního září v deset hodin, jak jsme se domluvili. Všechno si přineste s sebou, protože termín příští návštěvy bude nejdřív za dva týdny. Nesnažte se sem dostat mimo domluvenou dobu, nepodařilo by se vám to."

Dovedla je k jedné kružnici v síni. Ukázala na ni drápem na konci ukazováčku.

„Tohle je vaše brána a zde k ní máte klíč," podala panu Mojeranovi smotaný zlatý provázek, „stačí přiložit jeden konec do drážky."

„Děkujeme," lehce se uklonil děda a postrčil Toma do kruhu, který jim byl přidělen. Samova silueta se přitiskla k Tomovi. Jako poslední vkročil dovnitř pan Mojerana a při-

ložil konec provázku ke kružnici. Zlatá šňůrka jako by ožila, rozvinula se po kruhovém obvodu a zapadla do drážky.

Zrak se jim zamlžil, žaludek zahoupal a najednou stáli uprostřed parku v Dubovníku. Malý kruhový záhon byl zarostlý trávou a plevelem a částečně ho směrem od chodníku zakrývaly kvetoucí keře. Zlatý provázek ležel stočený na trávě uprostřed kruhu. Tom ho sebral a podal dědovi. Samova silueta sice na slunci vybledla, ale přesto ho pořád viděl.

„Jsem rád, že to máme za sebou a že nás přijali," oklepal se spokojeně a pohlédl na zamyšleného dědu, „pojedeme teď k nám domů?"

„Budete muset říct rodičům, co se stalo," podotkl Sam a Toma při té představě všechny veselé myšlenky přešly. Zopakoval Samova slova nahlas.

„Předpokládám, že mě vaši rodiče nepochválí za to, jak jsem vás o prázdninách hlídal," vzdychl děda a pomalým unaveným krokem zamířil k veřejné bráně.

„Jsem zvědavý, jestli tě táta a máma uvidí, Same," pohlédl Tom na bratra.

Děda se pozorně rozhlédl a zavrtěl hlavou: „Myslím, že ne. Ani já Sama nevidím. Budeš nám muset i nadále tlumočit, co říká."

Veřejná brána byla zahlcena cestujícími. Mojerana odložil všechny ohledy a využil priority, které mu zajišťovalo jeho postavení na základně pro budoucí ochránce. Už za hodinu se s Tomem zařadil do skupiny procházejících. Během další hodiny dorazili na pronajatých koních do malého městečka, odkud už to domů měli jen dvacet minut pěšky.

Mojerana se rozhlédl po kraji s maličkými usedlostmi uprostřed zemědělských ploch. Byly různě barevné podle toho, co se na nich zrovna pěstovalo. Obzor lemovalo zubaté pohoří.

V domku je nejspíš vyhlíželi, protože dřív, než dorazili do jeho blízkosti, vyšli jim vstříc muž a žena.

„Tati, mami," odhodil Tom na zem koš s ovocem, které nakoupili při čekání na veřejnou bránu, a běžel je obejmout.

„Chlapečku můj zlatej nešťastnej," slzela maminka a hladila ho po vlasech.

„Ale, mami," jemně se vymanil z jejího objetí, když trvalo příliš dlouho, a šel se přivítat i s otcem.

Děda zatím sebral zavazadla a zamířil k domu. Jestli doufal, že nevzbudí pozornost, doufal marně.

„Tatínku, my jsme ti tolik věřili!" zazněla ostrá a hlasitá výčitka Tomovy matky na jeho adresu.

„Co jsi s nimi prosím tě vyváděl?" mužův hlas zněl mnohem mírněji, ale i v něm byla patrná hořkost. Mojerana si smutně pomyslel, že by ho syn měl znát lépe než jeho manželka a vědět, že se o dvojčata vždy stará se vší možnou péčí a starostlivostí. Copak si neuvědomuje, že na některé situace lidské síly prostě nestačí, i když se člověk snaží sebevíc?

„Potřebujeme se osprchovat, potom vám s Tomem povíme, co nás potkalo," odpověděl podrážděně.

„Ty necháš umřít jednoho našeho syna a teď se akorát staráš, aby ses osprchoval?!" vyjela na něj snacha.

„Kdybys ho doprovázela, jak to obvykle rodiče dělávají, možná by všechno dopadlo jinak!" odsekl. Nemohl si pomoct. Obvykle se nedal jejími řečmi vyprovokovat, ale tentokrát se její slova dotkla nejbolavější struny jeho nitra.

„Ještě nám začni vyčítat naši práci!" naježila se.

„No tak, nechte toho," zadržel svou ženu Mojeranův syn a postrčil malého Toma směrem k domku, „nebudeme se obviňovat navzájem. Všichni se trápíme a nevíme, jak se s tím vyrovnat. Osočování nám nepomůže. Pojďme dovnitř."

„Tak jim přece řekni, že nejsem mrtvý a že tu jsem s vámi," hučel bratrovi do ucha Samův hlas.

Tom ale jen mávl rukou a spěchal za dědou. Do večeře už nikdo s nikým nepromluvil. Napjaté ticho narušovalo jen klapání kuchyňských skříněk, cinkot talířů a zvuk sprchy z prostoru dědova bytu. Tom se po umytí nejistě posadil ke stolu a s obavou sledoval matčin zamračený pohled. Sam se uvelebil v dědově křesle, na kterém byly pohozeny dosychající ručníky. Toma uklidňovalo, že bratra stále vidí.

„Skoč pro dědu, aby šel na večeři," nařídil mu otec a Tom ještě zahlédl, jak táta pohladil maminku konejšivě po rameni.

Rychle vklouzl do dědova pokoje a vyřídil vzkaz. Mojerana vzdychl a následoval Toma do jídelny. Posadil se vedle vnuka. Popřáli si dobrou chuť a mlčky společně povečeřeli.

„Víš, Tino," přerušil konečně ticho Mojerana, „jsem z téhle situace stejně nešťastný jako ty. Mnohé si vyčítám, ale co se stalo, nedá se vrátit… snad abych začal vyprávět popořadě…"

Postupně vylíčil jejich cestu na Ostrov volby, trápení s potrestanou sirénou a vše, co se kolem její záchrany seběhlo. Tom občas doplňoval podrobnosti a své postřehy. Matčiny oči přetékaly slzami. Při líčení, jak to vypadá v Airbowanu, byl děda mimořádně stručný. Tom pochopil, že nechce mámu znepokojovat víc, než je nutné. Už zdaleka nevypadala tak naštvaně jako při uvítání. Nervózním pohybem ruky si uhlazovala neposlušné vlasy a s tátou si vyměňovala smutné pohledy.

„Víš, snažili jsme se dostat do Dubovníku co nejdřív, ale když jsme konečně dorazili na místo, už jsme vás nezastihli," omluvně pokrčil rameny táta, znovu pohladil maminku po rameni a otočil se k Tomovi, „mrzí mě, že jsme do magické školy nemohli jít s vámi."

„To nic, tati. Všechno je v pořádku. Sam říká, že si děda vedl skvěle."

„Ach, bože, Same, to je hrozné, že tě neslyším ani tě nemohu obejmout," vzlykla matka a otřela si oči zmuchlaným navlhlým kapesníkem.

Tom si oddechl, když máma vstala od stolu, začala sbírat nádobí a jeho poslala do postele. Teprve teď měl příležitost podrobně s bratrem probrat společné zážitky a podělit se o dojmy z Airbowanu.

Ráno ho Sam vzbudil hvízdnutím do ucha: „Vstávej, bráško, a užij si rodičů, dokud jsou tady."

„Co tím chceš říct, Same?"

„Byl jsem se v noci za nimi podívat a poslechl si, o čem mluví. Šéf výzkumu jim dal volno jen na tři dny. Taky jim naznačil, že je uvolní z jejich závazků, kdyby s námi potřebovali zůstat. Jenže táta s mámou nechtějí. Práce je baví a mimo jiné prohlásili, že bude jen spravedlivé, když si s námi děda vylíže to, co navařil. Takže zítra si zabalí svých pár věcí a zase je rok neuvidíme."

„Přesně tak to řekli?" zeptal se trpce Tom.

„Slovo od slova. Péče o nás je prostě něco, co jim komplikuje život."

„Já vím. Ale na druhou stranu je možná lepší, že odjedou. S dědou se dá líp dohodnout."

Sam měl pravdu. Příští den se máma s tátou rozloučili bez ohledu na dědův vyčítavý pohled a opět zmizeli z jejich života, jako kdyby tu ani nebyli.

„Co budeme dělat?" vzdychl Tom.

„Neboj se, nudit se nebudeš," mrkl na něj povzbudivě děda, „zajedeme koupit nějaká slušná supervolonová prkna a zbytek prázdnin věnujeme tréninku."

„Bezva! Supervolon mě moc baví."

„Řekni Samovi, že vybereme nějaké solidní prkno i pro něj."

„On tě slyší, dědo, a vzkazuje, že už se na trénink těší."

Doba ochrany

Před nástupem do školy navštívil Mojerana se svými vnuky Zachariáše. Trpaslík je srdečně přivítal a zavedl je do skladu. „Tady to pro vás mám," ukázal na středně velký kufr.

„Ale my potřebujeme jídlo na dva týdny," zapochyboval při pohledu na zavazadlo děda.

„Dva týdny? Cha! Na to by stačila obyčejná taška. V tomhle je jídlo na dva a půl měsíce až do prázdnin. A možná ještě zbyde!"

„Jenže já už jím docela dost..." nedůvěřivě zamrkal Tom.

„Jo a kromě jídla tam máš i pití a ohřívátko na obědy a na čaj. Uvnitř najdeš seznam a návod, jak co používat. Ruce pryč, Tome! Neotvírej to! Všechno přehledně naskládat nebylo jednoduché. Nerad bych to rovnal znova."

„Co jsem dlužný?" zeptal se Mojerana.

„Nic. Podobná zakázka se zaplatit nedá. Ta se dělá výhradně z přátelství. Na oplátku, až někdy budu potřebovat něco já," ušklíbl se trpaslík a nabídl Tomovi lízátko.

„Nepotřebujete pomoc s bagáží?" zeptal se ještě Zachariáš, když viděl, jak Mojerana upravuje na zádech obal se dvěma supervolonovými prkny, do jedné ruky bere

vak s oblečením, do druhé potravinový kufr a jak Tom zápolí s neforemným batohem, zatímco pod paží svírá stočenou deku na spaní.

„Díky, není třeba, zvládneme to."

Do Airbowanu dorazili přesně. Vynořili se v obrovské síni a nebyli sami. Kolem nich se objevovali další a další žáci s doprovodem. Kromě harpyjí se tu vyskytovali lidé, několik běsů, jeden růžový drak a skupinka goblinů. Všichni zůstávali v kruzích na místě, kde se vynořili z přenosové brány. Nemuseli čekat dlouho. Asi po deseti minutách zazněl gong. Jako na povel všichni popadli do rukou odložená zavazadla a vyrazili ke dveřím. Tom s dědou je napodobili. Následovali dav a vzápětí se vynořili na nádvoří, kde čekaly harpyje zdobené zlatými náhrdelníky. Dav se rozdělil a kolem učitelek zdejší magické školy se začali shromažďovat jejich svěřenci s doprovodem.

Jako první Gáagru objevil Sam a vedl bratra a dědu k ní. Kolem už postávalo osm žáků nejrůznějšího věku. Mezi nimi i jedna dívka. Tom na ni s nadějí pohlédl, ale zpražila ho opovržlivým pohledem. Vlídně se nedíval ani jeden z přítomných.

„Tento rok bude rokem sfingy," oznámila jim učitelka. „Vy, kteří to tu znáte, se můžete jít ubytovat."

Po odchodu starších spolužáků zbyl jen Mojerana s Tomem a vysoká žena se zamračeným podsaditým klukem.

„Prosím pojďte se mnou, ukážu vám, kde budou děti bydlet," pokynula jim harpyje. Skoro dvacet minut jim trvalo, než došli na určené místo. Ve skálách byly vytesány neútulné kobky.

Gáagra ubytovala kluka doprovázeného matkou a poté kývla i na ně. Jejich díra ve skále byla kupodivu prostorná. Úzké okenní štěrbiny však propouštěly dovnitř jen zlomek světla.

„Jako sourozenci budete bydlet společně," řekla jim, „od této chvíle se sem bez vašeho pozvání nedostane žádný jiný z žáků. Můžete se tu zařídit, jak je vám libo. Malý vodní pramen je v zadní části jeskyně, kde naleznete i další pro lidi potřebné hygienické vybavení. Hodinky vám vždy včas oznámí, kdy a kam máte přiletět na vyučování. Prkna si berte s sebou, u nás se bez nich neobejdete. Dokud Sam nemá tělo, bude létat na prkně s tebou, Tome, aby si osvojil správné návyky. Jediná vaše dnešní povinnost je dostavit se na úvodní shromáždění. Vyučování začíná zítra v devět a tam si upřesníme váš rozvrh. Nějaké dotazy?"

„Jak dlouho tu dnes mohu se svými vnuky zůstat?"

„Ještě asi hodinu. Potom se prosím vraťte do síně a použijte k odchodu svůj klíč."

„Rozumím."

Harpyje je nechala o samotě. Mojerana sáhl do vaku a do mělkého výklenku pod stropem postavil lampičku. Prostorem se rozlilo příjemné světlo a navodilo útulnější atmosféru. Vybalil prkna a opřel je o stěnu u vchodu. Pak na rovnou plošinku připravil kufr od Zachariáše a pokynul Tomovi, aby ho otevřel.

Vnuk s opatrnou nedůvěrou stiskl zámky a odklopil víko. Při otvírání se do výšky vysunula police s nesčetnými přihrádkami a nápisy. V přihrádkách byly naskládané jemné tenoučké plátky. Tom sáhl do zásobníku označeného jako citronáda a vylovil plátek ve velikosti mince.

„Co s tím?"

„Přečti si návod," ukázal Sam na bok police.

„Vložit do pohárku v postranním otvoru, nastavit volbu teplé nebo studené, zavřít a otevřít kryt," četl Tom. Za okamžik už držel v ruce hotový nápoj. Nabídl i dědovi, který uznale mlaskl.

„Taky je tu otvor na ohřátí jídla, na likvidaci zbytků, a dokonce jeden pro zmrzlinu," zkoumal dál Sam jejich potravinovou základnu. „Do háje, já bych si tak dal zmrzlinu, kdybych mohl..."

Děda mezitím připravil Tomovi lůžko.

„Příště přinesu ještě nějaké deky, abys to neměl tvrdé," řekl a s povzdechem se podíval na druhou plošinu, která zatím zela prázdnotou, „bude se mi po vás stýskat. Za dva týdny se objevím, pokud mě mezitím vaši rodiče nedoženou do blázince."

„Vždyť už odjeli," namítl Tom.

„To sice ano, ale každý večer se dožadují informací aspoň na dálku. No nic, doufám, že se ti tu bude aspoň trochu líbit."

Tom nějak nenašel sílu odpovědět. Jeho smutný pohled dědu zabolel víc, než dokázal snést. Objal ho a chvíli tak spolu setrvali, jako by si chtěli kousek vzájemného kontaktu schovat na zlé časy.

„Pomalu budu muset jít," pohladil vnuka Mojerana.

„Kousek tě se Samem doprovodíme, dědo," kývl Tom a vzal si s sebou prkno, aby byl mobilní. V uplynulých týdnech se v supervolonu hodně zdokonalil a létání ho těšilo. Akorát Sam nespokojeně reptal, že je v tomhle případě zcela odkázaný na bratrovo umění.

Jakmile děda zmizel z Airbowanu, poprvé ve svém životě se Tom ocitl úplně sám na zcela neznámém místě. Nyní bude záviset hlavně na něm, jak obstojí. Naskočil na prkno a se Samem v zádech se proletěl nad novým bydlištěm, aby si i z výšky dobře zapamatoval, kde je. Dolehla na něj tíha osamělosti, i když bratr stál na prkně za ním. Škoda že se ho nemůže dotknout, nemůže se s ním pošťuchovat ani poprat.

„Jak se ti tu líbí, brácho?" zeptal se Sama.

„Nádhera, úžasné, všude se barevně křižují proudy magie, nemůžu se na to vynadívat," blaženě vzdychl bratr.

„Kéž bych to viděl stejně jako ty," s trochou závisti prohodil Tom.

„Budeš holt muset rychle našprtat magický zrak," odpověděl Sam.

„Jauvajs," vyjekl Tom, když se mu hodinky bolestivě sevřely kolem zápěstí. Hned se zase uvolnily a do mozku mu vystřelil příkaz, aby doletěl do deseti minut na úvodní shromáždění. Zároveň s příkazem se mu do vědomí vypálila mapa školních pozemků s určením místa.

„Hola, hola, škola volá. Zdá se, že máme rande s učitelkami a spolužáky," konstatoval Sam, neboť i jeho mysl přijala stejný pokyn.

„Zaletíme tam radši hned," přikývl Tom a otočil prkno novým směrem.

Ke shromáždění sloužila rozlehlá část planiny pokrytá velkými kameny. Na ně se usazovaly harpyje a ostatní žáci. Lidé si vybírali nižší kameny, na které se dalo normálně posadit nebo o ně opřít prkno. Učitelky-harpyje se zlatými náhrdelníky zabraly nejvyšší, rudě zbarvené kameny. Růžový drak se uvelebil na zemi.

Tom si po očku prohlížel běsy, protože dosud nikdy podobné tvory nezahlédl. Zářivě žluté oči jim svítily v temně šedých tvářích a jako jediné byly ostré a výrazné. Ostatní části jejich těl byly jakžtakž viditelně ohraničené, ale jen v okamžicích, kdy se běsi nepohybovali. Jakmile se pohnuli nebo otočili, působili rozmazaně. Jako by člověk vnímal několik posledních pozic těla najednou. Zároveň byli tady a zároveň o kousek dál. Nebylo možné na ně přesně zaostřit.

Goblinové se rovněž nedali přehlédnout. Byli hluční. Hromadně se usadili na obrovský placatý kámen. Cenili zažloutlý chrup v hnědozelených obličejích a neustále se vrtěli. Nejspíš chytali zdejší černé brouky a chroustali je.

Při dalším podrobném zkoumání spolužáků si Tom všiml, že mladé harpyje bez náhrdelníků vypadají každá jinak. Některé z nich trochu připomínaly lidi. Křídla sice už měly, ale obličeje, ruce a nohy se podobaly spíš lidskému tělu.

Vtom u jejich kamene přistála v elegantním oblouku Gáagra. Vzápětí o kousek dál dosedly na rudé podstavce další dvě učitelky.

„Až vás budu představovat ostatním, postavíte se na kámen," poučila je tiše harpyje. Drápem ukázala na vzdálenější dva rudé balvany: „Avelleta na nejvyšším červeném kameni se jmenuje Ponekta a je ředitelkou školy. Vpravo od

ní sedí Gáypeta, její zástupkyně. Na kameni se všem mírně ukloňte, mluvit nemusíte. Všechny ostatní důležité informace se dozvíte zítra ráno."

Třikrát mávla křídly a usadila se vedle Gáypety.

Náhle vydala Ponekta hlasitý skřek.

„Žákyně a žáci, vítám vás v novém školním roce," uslyšel Tom Gáagřin překlad ze svých hodinek.

„Ke studiu se po prázdninách nevrátilo pět studentů, čtyři z rodu goblinů a jeden člověk. Jako nováčky jsme do naší magické školy přijali nově tři žáky z lidského rodu, tři studenty z řad goblinů, jednoho běsa a dvě harpyje. Nyní vám je představím."

Tom zpozorněl. Byl připraven se postavit na kámen, jakmile zazní jeho jméno.

„Největší předpoklady ke studiu vykazuje Albert Nom. Má vyváženou osobnost a ovládá přeměnu s levitací. Bude chráněn dva týdny. Dalším novým žákem je Tom Mojerana. Má dary pro průvodce, ale osobnost je zcela nevyvážená, takže ochrana je stanovena na dva měsíce. Spolu s ním nastoupil jeho bliženeč, momentálně odtržený od své tělesné schránky, ochrana bude určena po kompletaci. Z řad goblinů vítám Tuara, Sanama a Hura. Budou jim, jak je zvykem, propůjčeny školní levitační disky a ochrana je stanovena na tři týdny. Běs Furontis je také značně nevyvážený, jeho schopnosti jsou problematické, ochranu bude mít čtyři týdny."

Představování šlo tak rychle, že jmenovaní stačili opravdu jen vystoupit na kámen, uklonit se, a už byla řada na někom dalším.

„Studium u nás začínají i dvě harpyje. Elaina dostává ochranu na týden a Alekta na dva týdny."

Obě jmenované se vždy zdvihly z podřepu a mávly křídly. Tom překvapeně pozdvihl obočí. Tohle že jsou harpyje?

Pravda, měly křídla, ale jinak vypadaly naprosto lidsky, spíš trochu klukovsky než ženský. Dokonce ani neměly čelenku se závojem. Nemohl pochopit, čím to je, že se mláďata harpyjí tolik podobají lidem, když se potom v dospělosti úplně liší. Připadalo mu to zvláštní.

„Jak už vám bylo řečeno," pokračovala ředitelka Ponekta, „letošní školní rok je rokem sfingy. Pro ty, kdo neznají její podobu, připomínám, že socha má tělo lva a hlavu harpyje. Kolem ní je pět oltářů, vždy jeden pro harpyje, jeden pro lidi, jeden pro gobliny, jeden pro běsy a jeden pro draka. Sfinga od vás bude v průběhu školního roku žádat oběti. Za každou oběť se na desce oltáře objeví jeden symbol. Budete-li jich mít na konci roku u své osobní značky deset, zvládli jste školní rok úspěšně. Kromě obětí nabízí sfinga ještě jednu možnost, jak rychle získat další symbol. V tom případě však musíte riskovat ztrátu jednoho, který už máte. Požádáte-li sochu sfingy o hádanku, máte na rozmyšlenou celý jeden den a noc. Odpovíte-li správně, jeden symbol získáte, ale při špatné nebo nepřesné odpovědi o jeden přijdete. Dokud žádný symbol nemáte, sfingu o hádanku pochopitelně požádat nemůžete. Doufám, že je vše jasné."

Ředitelka se rozhlédla, a když se nikdo neozval ani nevznesl dotaz, pokynula gestem směrem ke Gáypetě. Ta se vztyčila, aby ji všichni lépe viděli, roztáhla křídla a nad krajinou se rozlehl její hlasitý skřek. Všichni starší žáci odpověděli podobným výkřikem. Jakmile dozněl, harpyje-učitelky se zdvihly a odlétly.

Hned za nimi vyrazili pryč ti nejstarší a pak pomalu zmizeli i opozdilci. Spolu s dvojčaty se na místě zdržela jen Alekta. Ukázalo se, že umí velmi dobře lidskou řeč. Vlastně ani podle jejího vzhledu nebylo moc znát, že s nimi mluví malá harpyje.

„Ty musíš mít velkou protekci," ukázala na Tomův pruh ve vlasech, „když jsi dostal ochranu na dva měsíce."

„Nemám žádnou protekci," namítl chlapec.

„Fakt ne? V tom případě si o tobě učitelky myslí, že nemáš naději obstát. Ale nic si z toho nedělej, ani já nejsem podle nich dostatečně schopná. Tím, že mi daly ochranu na dva týdny, mi učitelky zajistily mezi našinci nesmrtelnou ostudu. A protože jsem dostala jméno po slavných předcích, je to dvojnásobná ostuda."

„Poslyš, co to bylo za výkřik na závěr vystoupení?" přerušil Tom harpyjiny řeči o ostudě.

„Přece slavnostní provolání hesla zdejší školy. Po lidsku by znělo asi takhle: Duše a tělo jedno jsou, ve jménu rovnováhy, kontroly, vyšší cesty. Heslo se budete muset naučit nazpaměť."

„Bál jsem se, že tu nenajdu nikoho, s kým bych mohl kamarádit, ale ty jsi docela fajn."

„Ty taky. Jenže proč jsem vlastně přišla… Zajímal by mě příběh tvého bratra, smím si ho k vám někdy přijít poslechnout?"

„Ale ano, rádi tě uvidíme," přikývl Tom. Napadala ho celá hromada otázek, které by harpyji rád položil. Například k čemu jim bude ochrana.

„Tak jo. Já už musím letět. Mějte se, jak chcete."

„Ty taky," ušklíbl se Tom a sáhl po prknu.

„Zajímavý pozdrav," konstatoval Sam vesele, „svým obsahem je výstižnější než většina ostatních."

„Přestaň filozofovat, brácho, a naskoč. Jsme tu poslední."

„Měl ses jí zeptat, k čemu slouží ochrana."

„Zeptáme se zítra učitelky. Dnes už máme na zbytek odpoledne volno."

„A co se vydat na průzkum okolí?"

„Proč ne. Ale až po jídle. Nějak mi vyhládlo."

„Už zase? Dokud jsem měl tělo, ani jsem si nevšiml, jak často jíme," reptal Sam, poslušně však nastoupil na supervolonové prkno k bratrovi, aby se mohli vrátit do jeskyně.

Tom se rozhodl pro opečené kousky masa s bramborem a zeleninou. Měl obavu, jak bude podivně placatá strava chutnat, až ji ohřeje, čekalo ho však milé překvapení. Jídlo vypadalo jako čerstvě uvařené, krásně vonělo a chutnalo znamenitě. Vděčně zavzpomínal na trpaslíka Zachariáše a vylízal z talíře poslední zbytky sosu se zeleninou.

Při odpoledním průzkumu zdejších skalnatých končin objevili sochu sfingy. Byla tak veliká, že se nedala přehlédnout. Když přistáli, aby si ji prohlédli zblízka, zjistili, že tu nejsou sami. Zvědavě je pozoroval vyšší podsaditý kluk tmavé pleti.

„Ahoj," pozdravil nesměle Tom, „promiň, neměli jsme v úmyslu tě vyrušit. Jen jsme si chtěli prohlédnout sfingu."

„No jo, vy jste ti noví, co?"

„Ano."

„Pojďte blíž. Stojíme před oltářem pro lidi. A tahle značka, meč přetínající slunce, je moje."

„Hezký symbol."

„A co vy? Mám vám poradit, jak se zachází s oltářem?"

„Ano. Pomohlo by nám to."

„Dobrá, jak si přejete. Najdi větší kámen a hlasitě zabuš na desku. Pak vlož dlaň do naznačeného obrysu lidské ruky v kameni," napovídal kluk.

Tom se řídil jeho radou. Na desce oltáře se objevil zjednodušený obrázek kompasu.

„No vidíš, oltář tě zaregistroval. Teď jen stačí přinášet oběti a sbírat symboly."

„A co mu mám přinést jako oběť?"

„Ty ses ho nezeptal? Tak to máš teda blbý."

„Jak se ho mám zeptat?"

„Zkus odpověď z oltáře vymlátit kamenem…“ pokrčil kluk rameny a v jeho úsměvu se mihl škodolibý výraz.

„Jsssou pod ochranou,“ výhružně zasyčel za Tomem tichý hlas. Ohlédl se, kdo promluvil, a málem dostal šok. Zblízka ho hypnotizovaly běsovy oči.

„No a co? Jejich chyba, že po mně chtěli radu! Však já si počkám. Jednou jim to pitomé hájení skončí a pak poznají, kdo je Golián. A ty je přestaň děsit, nebo se z tebe počůrá i ten bez těla. Nechceš se přece zodpovídat za narušení ochrany. Nebo jo?“

Kluk naskočil na létací disk, zazubil se na ně a odfrčel.

„Nemusssíte se mě bát,“ couvl o kousek běs a Tom si všiml, že doprovází menšího běsa, který byl stejně jako oni představen na slavnosti coby nový žák, „jen jsssem chtěl zarazit jeho špatné nápady.“

„Teď už opravdu nevím, co dělat,“ reagoval velice opatrně Tom.

„Zeptej ssse radši učitelky, já ti poradit neumím. A bacha na Goliána, je to sssyčák.“

„Do háje, tady je všechno postavené na hlavu. Člověk se nás snaží dostat do maléru a běs nám pomáhá,“ komentoval situaci Sam, ale Tom byl zcela zaujat setkáním s běsy a bratrových poznámek si nevšímal.

„Díky za zastání. Netušil jsem, že umíte mluvit lidskou řečí,“ odpověděl běsovi.

„To umím jen já. Ossstatní se tu naučili jen harpyjštinu. Já umím lidsssky, harpyjsssky, drakonsssky, na cizí jazyky jsssem moc dobrý. Doma sssi mě budou vážit.“

Najednou už Tomovi nepřipadal tak hrozivý. Až na ty oči to byl docela sympaťák.

„Zeptej se ho, jak se jmenuje,“ sdílel jeho pocity bratr.

„To je skvělé, rád vás poznávám. Mně říkají Tom a můj bratr, pokud ho svými smysly vidíte, se jmenuje Sam.“

„Všichni ho tu vidíme. Bésssové a některé harpyje ho dokonce mohou i ssslyšet. Mně lidé ossslovují přezdívkou Zen a můj druh je Furontis. Ještě neumí ani harpyjsssky, ani lidsssky. Ale to ssse během pár týdnů sssrovná."

„Jo, taky se budeme muset naučit harpyjsky. Zatím umíme jen sirénsky a pár slov v drakonštině, co jsme pochytili od kamarádů."

„Vy umíte sirénsssky? No to je úžasssné. Někdy sssi musssíme popovídat. Teď násss ale omluvte, jdeme navštívit oltář."

„Jasně, nebudeme vás rušit," přikývl Tom a vrátil se k desce s obrázkem kompasu. Zkoušel klást otázky, několikrát zaťukal i kamenem, ale marně. Žádné odpovědi se nedočkal.

„Už toho nech," domlouval mu znuděný Sam, „zítra se zeptáš učitelky."

„Zatracenej Golián," rozčiloval se Tom, „copak tohle se dělá? Potopit někoho nového je pěkně podlé. Je to lump nebo zbabělec?"

„Kašli na něj, brácho. Až se trochu rozkoukáme, vrátíme mu všechno i s úroky."

„Hm. Ještě že tu mám aspoň tebe, Same."

„Neboj, to zvládneme! Spolu určitě!"

Tom naskočil na prkno a s bratrem v zádech zamířil k jeskyni. V duchu si říkal, že spíš on by měl dodávat odvahu bratrovi a ne naopak.

Večer spořádal hromadu palačinek a dvě porce zmrzliny bez ohledu na Samovy závistivé poznámky. Navzdory tvrdému nepohodlnému lůžku usnul v podstatě okamžitě. Noc ale klidnou neměl. Sny ho vrhaly do nekonečných konfliktů s draky, běsy a divokými šelmami.

„Vstávej, brácho, no tak už přece vstávej," budil ho naléhavě Samův hlas, „venku je dávno světlo a ty sebou házíš jako ryba na udici. Vždyť se ani nestihneš nasnídat."

„Nemám hlad," zavrčel Tom. Když se pokusil rychle vyskočit, hlava mu začala tepat bolestí.

„Dej si aspoň čaj," hučel do něj bratr, „kdo ví, kdy bude pauza na občerstvení."

Díky hodinkám dorazili na vyučování včas. Z nádvoří prošli dlouhou chodbou do neútulného sálu, kde na ně čekala Gáagra. Spolužák Albert seděl na malé stoličce bez opěradla a nevlídně pozoroval jejich příchod.

„Buďte vítáni," kývla na ně vlídně, „dnes mám celý den vyhrazený pouze pro vás. Probereme rozvrh, ukážu vám vše potřebné a povíme si, jak to tady chodí."

Tom se zavrtěl na nepohodlné židličce a s trochou závisti koukl po nehmotném těle svého bratra, které sice také zdánlivě sedělo, ale zaručeně mnohem pohodlněji.

„Předpokládám," pokračovala harpyje, „že o zdejší škole nevíte skoro nic, takže začnu obecnými informacemi. Vyučování je zde zaměřeno především na magii specializovanou na pomezí mezi světem živých a mrtvých. Postupně získáte znalosti pout mezi tělem a duchem živých bytostí. Měli byste do hloubky porozumět vzájemnému uvolňování a upevňování přirozené vazby těchto dvou součástí. Velký důraz klademe na absolutní soustředění a přesnost. Budete pravidelně trénovat relaxaci, abyste se dokázali koncentrovat i za nejsložitějších podmínek. Na rozdíl od jiných škol tu neznámkujeme. Kolektiv zdejších učitelek věnoval letos všechen svůj um na aktivaci sfingy. Její magická podstata dokáže rozeznat vaše předpoklady a na jejich základě určí pro každého osobní úkoly. U oltáře se vždy dozvíte, co máte vykonat, a jakmile je přijata vaše oběť, získáte symbol. Deset symbolů stačí k tomu, abyste úspěšně dokončili školní rok. Už jsme tu zažili i situaci, kdy žák zvládl školní rok v Airbowanu za šest měsíců a měl potom půl roku prázdniny. Ale nedělejte si iluze, jednalo se o výjimku. Sfinga bude

náročná. Upozorňuji, že je důležité se v její blízkosti chovat uctivě a s pokorou. Ti, kdo by ji poškodili nebo urazili nevhodným chováním, by za svou hloupost mohli zaplatit i vyloučením ze školy."

Gáagřina poslední slova vnesla do Tomovy duše nejtemnější obavy. Proboha, to by mu ještě scházelo, aby vypadl ze školy hned na jejím začátku! Nenašel v sobě odvahu se zeptat na svůj problém s mlčícím oltářem.

„Možná by vás zajímalo, co znamená různá délka ochrany u našich nových žáků. Ti schopnější mají krátkou lhůtu, protože předpokládáme, že si ve škole se všemi problémy rychle poradí a zorientují se do té míry, aby uspěli i ve složitých situacích. Podrobnosti vám vysvětlím v areálu, který si dnes také prohlédneme. Se schopnostmi úzce souvisí vyvážená osobnost. Vaše psychika by měla zahrnovat temnou i světlou stránku ve zhruba stejném měřítku. Lidé mívají ve zvyku protežovat takzvané dobro, aniž zvažují rizika důsledků. Na to si tady nehrajeme. My zkoumáme obě strany mince, to jest světlo i tmu. Abyste při zadaných úkolech dospěli ke správným závěrům, musíte přijmout svou osobnost včetně potlačených temných stránek. Jak na tom jste, vám signalizuje pásek vašich hodinek. Půlka by měla být světlá, půlka tmavá. Musíte na sobě pracovat, abyste se aspoň přiblížili požadovanému ideálu."

Tom se zahleděl na svůj světlý pásek a zeptal se: „Jak mám docílit, aby půlka ztmavla?"

„Hledej své temné stránky a aktivuj je. Určitě v sobě najdeš nějakou antipatii. Nepotlačuj ji a vynes ji na povrch. Raduj se z neúspěchu svých nepřátel, můžeš jim v rozumné míře i škodit. Vzájemné soupeření není na závadu, motivuje vás k lepším výkonům."

Tom přikývl, ale učitelčino nabádání ke špatnému chování vůči spolužákům mu bylo proti srsti. Měl dojem, že je

tu všechno naruby. Neuměl si představit, jak zvládne neobvyklé požadavky harpyjí. Před pár dny bylo snadné slíbit, že svého bratra neopustí, avšak nyní to znamenalo žít v prostředí, které ho tísnilo a zneklidňovalo.

Postupně s nimi učitelka začala sestavovat podrobný rozvrh. Nejvíc času stanovila pro harpyjštinu a pro nácvik relaxace. Následovaly základy magie spolu s vazbami těla a ducha.

„Složení rozvrhu se bude v průběhu roku měnit podle toho, jak vám půjde výuka. Někde hodiny ubereme, jinde podle potřeby přidáme," podotkla Gáagra, když s rozvrhem skončili.

„Možná bych vás ještě měla seznámit s naším školním platidlem. Sice nemá množstevní hmotnou podobu, ale tím nijak neztrácí na hodnotě."

Cvakla drápem o svůj náhrdelník a podala Tomovi a Albertovi po jedné zlaté minci. Na lícové straně mince byla číslice jedna a na druhé znak Airbowanu a obrázek sfingy. Malým otvorem byl protažen řemínek, díky němuž bylo možné nosit minci zavěšenou na krku.

„Nyní držíte v ruce svůj první ajr, který jsem vám věnovala. Dávejte pozor a dívejte se na číslici."

Znovu cinkla drápem o svůj náhrdelník a číslice na minci se změnila na dvojku.

„Teď každý z vás vlastní dva ajry. Platidlo vám umožní kupovat si nová kouzla. Určitou sumu ajrů si od vás vyžádá i sfinga jako součást každé oběti. Vydělat si je můžete výukou spolužáků, ale nejvíce jich získáte návštěvou arény v sobotu a v neděli. Ti nejšikovnější si odtud odnášejí až dvacet ajrů za den."

Tomovu pozornost přitáhl Sam. Klečel na zemi a pokoušel se do něčeho strkat svým nehmotným prstem. Natáhl se, aby lépe viděl, a překvapeně zjistil, že i jeho bratr dostal

svůj ajr na řetízku. Tom se natáhl, sebral ho a spolu se svým si ho pověsil kolem krku.

„Nyní poletíme za sfingou a k oltáři," pokynula jim harpyje a otevřela okno se širokým parapetem.

Tom zamrkal překvapením, když se mu Albert před očima proměnil v krkavce a přelétl do okna, aby tam počkal na učitelku.

„Páni," vzdychl obdivně Sam, „zdá se, brácho, že máme mezery ve vzdělání."

Gáagra počkala, až oba bratři naskočí na prkno, a rozletěla se ven. Přistála u lidského oltáře poblíž sfingy a dopřála Albertovi čas na proměnu v člověka.

„Poklekněte," nařídila svým svěřencům a jemně hřbetem ruky setřela drobné kamínky z desky. Rozhlédla se kolem sebe, sebrala tři růžové oblázky a podala je Albertovi.

„Pohlaď oltář dlaní, polož na něj opatrně kamínky tak, aby ani neťukly, a vlož dlaň sem do obrysu lidské ruky."

Jejich spolužák přesně splnil Gáagřiny pokyny. Na desce oltáře se objevila ptačí hlava v kruhu.

„Nyní se můžeš sfingy zeptat na svůj první úkol. Oslovuj ji titulem nejvyšší avelleto."

Albert se pro jistotu ještě i uklonil a řekl nahlas: „Nejvyšší avelleto zdejší školy, prozraď mi prosím, co je mým prvním úkolem."

Tom neslyšel vůbec nic, ale Albert vypadal naprosto soustředěně a začal se usmívat.

„Děkuji ti, nejvyšší," řekl nakonec a s rozzářenou tváří se otočil k harpyji, „jako první oběť chce pouze deset ajrů."

„Výborně," pochválila ho harpyje, „nyní jemně ukliď kamínky z desky. Za tuto tvou výuku jsem jako učitelka obdržela deset ajrů. Na důkaz mé spokojenosti se s tebou rozdělím a přidávám ti pět ajrů k prvním dvěma z úvodní hodiny."

Pak se učitelka zahleděla na oltář a podívala se pronikavě na Toma.

„Jestli se můj zrak nemýlí, tvoje značka už na oltáři je. Zdá se, že tebe už naučil, jak s ním zacházet, někdo jiný. Také se s tebou rozdělil o získané ajry?“ zeptala se s ledovou arogancí Gáagra.

„Nerozdělil,“ pípl Tom a pod jejím chladným pohledem opět nenašel odvahu se svěřit a zeptat se, co si má počít, když s ním oltář nemluví.

„V tom případě máš smůlu,“ odvětila harpyje se zadostiučiněním a Tomova nenávist ke Goliánovi narostla na dvojnásobek. Nejen že ho ten holomek počastoval špatnou radou, ale ještě za to shrábl deset ajrů. To je opravdu vrchol drzosti!

„Ty, Same, začneš své úkoly plnit, až opět splyneš s tělem. Zatím se pilně uč, ať potom nemáš mezery,“ oslovila vlídně jeho bratra.

„Ano, avelleto,“ odpověděl s úsměvem.

„Než poletíme dál, dopřejeme si relaxační půlhodinku,“ ukázala učitelka na kamenitou zem, „pohodlně se posaďte prosím.“

Ať žije otlačený zadek, pomyslel si smutně Tom. Zdálo se, že harpyje nemají o lidském pohodlí ani nejmenší představu.

„Pošlete svou mysl, aby kopírovala povrch všech částí vašeho těla. Podržte představu, jak vaše tělo vypadá, a pak se ponořte spolu se svým dechem do jeho hlubin. Naslouchejte tepu srdce, naslouchejte tepu krve. Ty, Same, si to alespoň představuj. Dýchejte zhluboka a pomalu…“

Tom se snažil poslouchat pokyny, ale kamínky ho do zadku tlačily tak, že ztrácel koncentraci. Navíc mu sluníčko svítilo do očí, začínalo mu být vedro a měl žízeň. Myšlenky se mu zatoulaly domů k dědovi. Jeho výuka relaxace byla mnohem příjemnější. Člověk si s ním mohl promluvit úplně

o všem a děda hned věděl, co udělat, aby se věci urovnaly. Jenže s dědou se uvidí až za dva týdny…

„Konec relaxace! Prosím vraťte se zpět do reality," vyburcoval ho hlas harpyje, „nyní se zaleťte občerstvit do svých pokojů a za hodinu budeme pokračovat."

„Hm, pokojů," bručel Tom, když vstupovali do své jeskyně.

„Kdes nechal dobrou náladu, brácho? Dej si něco k snědku a přestaň fňukat."

„Ještě ty mě poučuj," brblal Tom.

„Proč jsi učitelce neřekl o Goliánovi a jeho podrazu?"

„Aby mě nevyhodili ze školy. Vždyť jsi slyšel, jaký je trest za zneuctění oltáře. Nechci tě tu nechat samotného."

„Jasně. Koneckonců žalováním bychom si akorát pošramotili pověst. Začnu přemýšlet, co s tím. Stejně se v noci nudím."

„Copak vůbec nespíš?"

„Praktikuju usínací relaxaci, ale déle než čtyři hodiny to obvykle nevydržím."

Tom zhltl oběd a Sam ho přemluvil, aby se dorazil Zachariášovou zmrzlinou. Byla jahodová, báječně osvěžující a Tomovi vylepšila náladu. Když je hodinky zavolaly do vyučování, opět byl plný elánu.

Tentokrát je harpyje zavedla do sportovního areálu. Byl obrovský. Momentálně tu vládl klid a ticho. Přistáli uprostřed a zvědavě se rozhlíželi.

„Zde vlevo od nás," ukázala harpyje na dřevěnou bariéru s brankou, „je aréna magické zdatnosti. Pojďme se podívat dovnitř."

Vstoupili, prošli krátkým tunelem a ocitli se na prostranství, které ohraničovaly čtyři vysoké kovové sloupy. Každý z nich byl nahoře zakončen ozdobnou hlavicí, kde byl zavěšen zvon. Hned vedle ve větru vlály dlouhé barevné stuhy.

„Aréna je otevřena každou sobotu a neděli. V této době tu vždy jednou denně můžete získat u každého zvonu jednu stuhu. Stačí, když o zvon cinknete svým prstenem, tím se stuha uvolní a začne klesat dolů. Zachytíte ji a odevzdáte dozoru u branky. Za každou, kterou si z arény dokážete odnést, získáváte jeden ajr."

„Takže víc než čtyři stuhy denně tu nedostaneme?" zeptal se Albert.

„U sloupů se zvony ne. Ale můžete se je pokusit sebrat méně zdatným žákům. Už název *aréna magické zdatnosti* naznačuje, že tu nejen smíte, ale dokonce musíte používat kouzla. Samozřejmě vyjma smrtících a nevratných. Případná zranění vám ošetří dozor u branky. Časem v praxi sami zjistíte, jak na to. Ještě bych se měla zmínit o ochraně, kterou vám škola zaručila. Až se v sobotu a v neděli vydáte pro stuhy, nikdo na vás přímo nezaútočí. Jen si musíte dát pozor, abyste se nepřipletli do cesty kouzlům určeným někomu ve vaší blízkosti. Jiná situace by ovšem nastala, kdybyste zaútočili vy sami. V takovém případě by napadený nebyl vázán dobou hájení a mohl by vás obrat o stuhy naprosto beztrestně. Dokud nezaútočíte, smí na vás zkušenější spolužáci vyvíjet nátlak pouze slovně."

Vyšli z branky zpět na zpevněnou cestu sportovního areálu a učitelka ukázala na druhou arénu, jež vypadala velice podobně jako ta předešlá.

„Druhá aréna je věnovaná tělesné zdatnosti. Všechno probíhá úplně stejně jako v první aréně, akorát bez kouzel. Zde záleží především na tom, jak jste silní a hbití."

„A není povolena ani létací proměna?" zamračil se Albert.

„Magie ovládající vznášedla povolena je, ale proměny nikoliv. Budeš si muset půjčit školní létací disk. Je rovněž za-

kázáno kouzly vylepšovat své tělesné schopnosti a magicky útočit na druhé."

„To sem radši nebudu chodit," mumlal spolužák nespokojeně.

Učitelka je vedla dál a vyjmenovávala další možnosti, jak získat ajry. Nabízely se magické i nemagické testy přesnosti, šikovnosti, postřehu a síly.

„Ale drak nebo goblin jsou mnohem silnější než my," namítl Albert.

„Pořádně se rozhlédni," napomenula ho Gáagra a mávla rukou směrem k malé tabuli, kde byly zaznamenány limity disciplíny. Pro každý druh jiná čísla.

Tom se pokusil nadzdvihnout kámen označený symbolem člověka. Byla na něm vyčíslena i vzdálenost, kam ho bylo třeba odhodit. O pár centimetrů ho posunul, ale postavit se s ním nedokázal.

„Ach jo, za sílu tu asi žádné ajry nezískáme," podotkl Sam, který bráškovo počínání zvědavě sledoval.

„Limity jsou náročné a bez tréninku se úspěchu nedočkáte," podotkla učitelka, „dokonce ani poté, co splníte limit, si sem nebudete chodit pro ajry jako do kasičky. Abyste získali další peníz, musíte při příští akci vyrovnat svůj nejlepší výkon, nebo ho vylepšit, jinak nedostanete nic, i když jste nad limitem. Nyní přiděluji každému z vás deset ajrů a očekávám, že je o víkendu rozmnožíte."

„Hele, brácho, mají tu luk a šípy," zahalekal na Toma Sam z vedlejší části sportoviště, „konečně nějaká šance i pro nás."

„V sobotu a v neděli je areál otevřený a dovednosti si vyzkoušíte naostro," zamrkala pobaveně Gáagra, „nyní se ale vydáme zpět do školy a navštívíme ještě jedno velice důležité místo."

Vznesli se nad prázdný sportovní areál, a když se Gáagra ujistila, že nikdo nechybí, nabrala směr ke škole. Přistáli na

nádvoří a učitelka je vedla ke kamennému oblouku. Před ním nic, za ním nic – vypadal jako zapomenutá nedostavěná brána ze starých časů.

„Právě stojíme před bránou do jeskyně kouzel," vysvětlila učitelka, „dotkněte se svým ajrem tohoto černého kamene ve zdivu."

„Za každý průchod dovnitř," pokračovala, když učinili, co jim nařídila, „se platí jeden ajr. Následujte mě prosím."

Prošli obloukem a vmžiku se ocitli v obrovské jeskyni mihotavě osvětlené kouzelnými lampičkami.

„Vítám tě, Gáagro. Vedeš nováčky?" zaskřehotal podivný hlas z málo osvětleného kouta.

Před očima se jim vynořila ta nejstarší a nejopelichanější harpyje, jakou kdy zatím Tom spatřil. Její oči ve spoře osvětleném prostoru žhnuly jako dva uhlíky.

„Avelleto Kelaino, dovol, abych ti představila naše nová lidská mláďata."

Tomovi se zatočila hlava, když se na něj stará harpyje při představování zahleděla. Dělo se cosi podivného, čemu nerozuměl. Dosud nikdy nepocítil takovou sílu moci a autority jako právě teď. Téměř se o něj pokoušely mdloby.

„Průvodce," zasyčela stará harpyje, přimhouřila oči a kývla na chlapce, aby přistoupil k ní.

„Nastav ruce," nařídila a do dlaní mu vložila modrý diamant. Sotva se dotkl Tomových dlaní, začal velice rychle mizet. Nevěřícně pozoroval podivný úkaz a neodvažoval se pohnout. V okamžiku, kdy se vypařil poslední modrý záblesk, rozlilo se mu kolem žaludku teplo. Neměl čas zkoumat podstatu zvláštního jevu, neboť stará opelichaná harpyje ho silným stiskem vzala za ramena a otočila ho obličejem proti Samovi.

„Nyní předej kouzlo, které ses naučil, svému bratrovi," nařídila mu.

„Jak to mám udělat?“

„Je tu teprve první den, avelleto,“ namítla nesměle Gáagra, ale strážkyně kouzel jen netrpělivě mávla rukou, jako když odhání dotěrný hmyz.

„Je průvodce. Musí se učit rychle. Za hradbami už čeká další bloudící na jeho služby,“ řekla učitelce na vysvětlenou a otočila se zpět k Tomovi s instrukcemi. „Propojte s bratrem dlaně a ty vytvoř iluzi krystalu, který jsi vstřebal. Všechny doprovodné pocity naprosto přesně otiskni do mysli svého sourozence.“

Předání proběhlo hladce. Byli si se Samem tak blízcí, že vzájemné propojení myslí zvládli okamžitě a pocity se přelily jako vzedmutá vlna.

„Už ho umím, naučil jsem se modrý oheň,“ vydechl překvapeně Sam a stará harpyje spokojeně přikývla.

„Takto budeš učit bratra každý den, dokud nedojde k sjednocení jeho mysli a těla.“

Vzápětí se otočila k Albertovi a do dlaní mu vložila temně rudý krystal. Co mu říkala, Tom nezaslechl. Nakonec promluvila opět ke všem: „Drobná kouzla jsou zde k získání za pět ajrů, ta náročnější za dvacet a specializovaná za padesát. Dobré rady poskytuji obvykle za deset. Ale tu nejlepší radu vám mohu dát hned a zdarma. Učte se hodně a pokud možno rychle.“

Gáagra staré harpyji uctivě poděkovala a vyrazila i s dětmi k odchodu.

„Kdybych měl za tuhle radu platit deset ajrů,“ šeptal Tomovi do ucha Sam, „považoval bych to za vyhozené peníze.“

„Jo, to já taky.“

Společně přeletěli k otevřenému oknu školní učebny a vstoupili dovnitř. Učitelka jim dopřála čas, aby se usadili na svých nepohodlných židličkách.

„Od zítřka budete docházet do hodin společně s dalšími spolužáky. Momentálně je pro vás nejdůležitější zvládnout harpyjštinu a relaxační techniky. Kouzlo, které jste se dnes od Kelainy naučili, vám umožní v areálu trénovat magické dovednosti a získávat odměny."

Ještě je poučila o nutnosti dodržovat školní pravidla. Za některé přestupky tu lidem hrozily tělesné tresty nebo i vyloučení ze školy. Tom se v duchu zařekl, že nikdy nesmí do podobných potíží sklouznout. Než je Gáagra propustila, museli absolvovat poslední společnou relaxaci.

Po náročném dni neměl Tom sebemenší chuť brouzdat po okolí. Oba bratři si odnášeli plno dojmů, o kterých bylo záhodno přemýšlet. Beze slova zamířili rovnou do své jeskyně.

Tom se s úlevou uvelebil na posteli: „Páni, ani nevíš, jak jsem rád, že je první den za námi. Konstatuji, že moje kamenná postel je nejměkčí místo široko daleko. Už mě ze školní židle brněl zadek."

„Ale je tu krásně, co říkáš?" vzdychl spokojeně Sam.

„Hm," neměl Tom sílu bratrovi odporovat.

„Kelaina je naprosto úžasná. Nikdy jsem neviděl krásnější harpyji."

„Máš na mysli tu opelichanou vykopávku?"

„Kams dal oči, brácho? Má úplně bílé peří a zlatou auru."

„To mi nějak uniklo."

„S tebou je ale dneska zábava! Víš co? Běž se nadlábnout a odpočívat. Já jdu omrknout okolí."

Tom přetáhl přes hlavu řetízky s ajry a položil oba na polici.

„Jé hele, každý máme jiný počet," nakoukl mu přes rameno Sam.

„Máš pravdu," prohlédl si mince i Tom, „jak je to možné?"

„Zkus se zeptat hodinek."

Po chvilce úsilí Tom zjistil, jakou otázku musí položit, aby získal odpověď: „Jaké je vyúčtování dnešního pohybu ajrů u mě a mého bratra?"

„Plus dva ajry z úvodní hodiny, plus deset ajrů z areálu, mínus ajr za vstup do jeskyně kouzel, plus pět ajrů za výuku kouzla modrý oheň, celková suma šestnáct ajrů. Bratr plus dva ajry z úvodní hodiny, plus pět ajrů u sfingy, plus deset ajrů z areálu, mínus ajr za vstup do jeskyně kouzel, mínus pět ajrů za naučení kouzla modrý oheň, celková dnešní suma jedenáct ajrů."

„Cože? Já ti musel zaplatit za kouzlo? To je ale bída, takhle fakt nezbohatnu. Kdo to kdy viděl? Platit za každé kouzlo! Katastrofa!"

Sam se v přehnaném gestu chytil za hlavu a lomil rukama. Jindy by se Tom přidal a smáli by se spolu. Dnes se zmohl jen na chabé pousmání.

„S tebou fakt není žádná sranda, brácho," postavil se Sam těsně před Toma a pokračoval tónem, ze kterého naskočila Tomovi husí kůže, „jestli se pořád hodláš tvářit jako sfinga, vykašlu se na školu a zmizím. Víš, jak moc mě to táhne pryč? Cítím, že kousek odtud se nalézá úžasné místo, kde mohu na všechno zapomenout a vydat se za světlem. Neuvěřitelně nádherná krajina mě neustále volá a láká k sobě. Musím se sakra přemáhat, abych zůstal s tebou. Takže buď tak hodnej a koukej se zase chovat jako můj starej brácha!"

„Same," vyděsil se Tom, „to bys mi přece neudělal! Nemůžeš odejít! Harpyje slíbily, že se vrátíš do svého těla. Copak jim nevěříš?"

„Věřím. Ale chvílemi nevím, jestli se mi chce zpět. Bez těla je člověk nepřipoutaný... svobodnější..."

„Same!"

„Bez obav, kdybych to nechtěl zkusit, nebyl bych tu s tebou. Ale přestaň se mračit! Nebaví mě koukat na tvůj pohřební kukuč."

Sam se otočil a vytratil se z jeskyně. Tom si večeři ani pořádně nevychutnal. Přemýšlel o bratrovi, o zdejší škole a oltáři, který neodpovídá. Jak to říkal děda o problémech? Když nevíš kudy kam a cítíš se mizerně, vyber jeden problém, klidně i ten nejmenší, pojmenuj ho a zkus ho vyřešit. Až se to podaří, vyber si další. Pojmenovat problém? Komplikace s oltářem. Musí zítra nebo pozítří zkusit při oslovení správný postup. Jak moc rozdílné úkoly mohou mít studenti z prvního ročníku? Třeba by stačilo nabídnout jako oběť získané ajry a mohl by postoupit o jeden symbol kupředu. Až se Sam vrátí, poradí se s ním.

V příštích dnech jim začala výuka harpyjštiny, magických technik, relaxace, rovnováhy a teorie pout mezi tělem a duchem. Ukázalo se, že ajry lze získat i při vyučování za mimořádné znalosti. Zatím byla jedinou jejich vyučující Gáagra. Až zvládnou harpyjštinu, mohou se vzdělávat i u ostatních profesorek. Zapamatovat si a pochopit všechno, co probírali, bylo náročné.

Po vyučování se Tom a Sam vypravili k oltáři u sfingy. Naštěstí tu nikdo další nebyl. Tom s velkou trémou vyzkoušel přístup podle Gáagřina návodu. Opatrně oslovil kamennou desku a sfingu, která ji hlídala. Přehnaně uctivě požádal o zadání úkolu a čekal. Nic... Oltář mlčel.

„A je to v háji," vzdychl Tom.

„To tedy není," odporoval Sam, „deska ti přidělila kryptogram. To znamená, že jsi byl přijat. Zkus mu nabídnout ajry."

Tom poslechl: „Nejvyšší avelleto, nabízím ti své ajry jako oběť. Buď tak laskavá a přijmi je, nebo mi naznač, co je třeba ještě vykonat."

„Funguje to," zajásal Sam, „podívej! K tvému kryptogramu přibyl první symbol. Vypadá jako ručička od kompasu. Paráda!"

„No jo," pokrčil rameny Tom, „jenže pořád se mnou nemluví. Absolutně netuším, co musím udělat pro druhý symbol."

„Ukaž! Kolik tě to stálo ajrů?"

Tom koukl na minci: „Osm."

„Zajímavé. První symbol máš lacinější než Albert. Ale jednalo se o stejný typ úkolu."

„No, ty další se mohou lišit. Umíš si představit, jak by na nás zírali spolužáci, kdybychom vyzvídali, co mají u oltářů obětovat?"

„Hm, musíme něco vymyslet sami."

„Jo," ušklíbl se Tom a ukončil návštěvu oltáře.

Prvních pět dnů uběhlo rychle. Neměli čas se po večerech nudit, protože Gáagra jim každý den přesně rozplánovala, co musí Tom Sama naučit. Ani ostatní zřejmě neměli čas na návštěvy, protože se u jejich příbytku nikdo ze spolužáků neobjevil. Sam sice na svých průzkumných výpravách odhalil, kde kdo bydlí, ale zatím jim to k ničemu nebylo.

V sobotu měl Tom v úmyslu si přispat, jenže bratr byl jako na trní. Povykoval a hecoval ho tak dlouho, až ho vyhnal z postele ven.

„Ty mě chceš uštvat! Nemysli si, že budu sportovat za oba!" remcal u snídaně, když ho Sam pobízel k rychlosti.

„Jasně. Vynadej mi, že chci všechno vidět a sbírat informace."

„To mám v úmyslu i já, ale nech mě aspoň dopít čaj."

K areálu dorazili mezi prvními. Chvilku sledovali starší spolužáky a váhavě se vydali za nimi. V magické aréně se veškerý pohyb odehrával velice překotně. Někteří vystartovali ke zvonům, jak nejrychleji dokázali, a pokusi-

li se odnést své stuhy z arény pryč. Jenže na ně číhali dva běsi a snažili se kouzlem zmrazit každého, kdo nesl stuhu. U dvou studentů uspěli, uzmuli jim stuhy a číhali na další.

Vchodovými dveřmi vstoupila dívka.

„A hrome! Jsou tu Hapis a Lumis. Radši přijdeme jindy," kývla na kluka, se kterým přišla, a oba se otočili k odchodu.

Sotva za nimi zapadly dveře, vstoupil dovnitř Golián s Albertem.

„Je ti to jasný?" postrčil ho dopředu.

„A co když mi tamti dva stuhy vezmou?" strachoval se spolužák.

„Jsi přece v ochraně, ne? Mohou tě strašit, ale nesmí se tě dotknout. A když mi pokaždé dvě stuhy dobrovolně odevzdáš, budu tě celý rok chránit před silnějšími."

„Dobře. To beru," přikývl Albert.

„Stejná nabídka platí i pro tebe," otočil se Golián na Toma.

„Ani náhodou!" zaječel Tomovi rozzuřeně do ucha Sam. „Řekni mu, ať si trhne nohou!"

„Tak co?" ušklíbl se Golián.

„Díky, nemáme zájem," usmál se na něj Tom.

„Cože?" nechtěl věřit svému sluchu starší spolužák.

To už ale Tom naskočil na prkno a vyrazil ke zvonům. Po cestě se vyhnul dvěma bleskům, které před něj běsi vyslali, aby se mu jejich kouzlo jako náhodou připletlo do cesty, a za chvíli byl zpět i se stuhami.

„Počkej, až ti skončí ochrana, to si vypiješ!" zasyčel Golián, když ho Tom míjel.

„Zdá se, že jsme si u něj pěkně zavařili," šeptl směrem k bratrovi, když se vydali dál.

„Klídek. Ještě pár týdnů nemá šanci. Až budeme dva, nějak si s ním poradíme," uklidňoval ho Sam.

„Jen aby," ušklíbl se na něj uličnicky Tom.

Prošli druhou arénou, kde bez problémů ukořistili další čtyři ajry, a vzápětí zamířili k individuálním sportovním místům. Tady přes veškerou snahu Tom neuspěl. I když byl při střelbě z luku blízko limitu, nakonec ho nesplnil. Během dopoledne okoukli, jak se tu pracuje s kouzly, a rozhodli se pilně trénovat, aby i tady časem uspěli.

Po obědě se u nich před jeskyní objevil Zen a zavolal jejich jména. Tomovi naskočila husí kůže po celém těle, když běsovi pohlédl do očí. Navzdory tomu, že se spolužák choval kamarádsky, stejně bylo v jeho žlutých očích cosi nepojmenovatelného, co v člověku navozovalo pocit strachu.

„Pojď dál," pozval ho Sam nadšeně, „rádi tě vidíme."

„To je prima, že ssse mě nebojíte. Vylepšuje ssse mi bytossstní rovnováha, když ssse přátelím ssse ssspolužáky."

Tom pohlédl letmo na své hodinky a na úzký černý proužek, který se maličko rozšířil vlastně jen díky Goliánovi. Neuměl si představit, co by musel podniknout, aby zčernala půlka pásku. Nesplnitelný úkol! Dál už neměl čas o tom přemýšlet, protože se Sam začal vyptávat běsa na jeho domov. Ukázalo se, že podobně jako harpyje sídlí na pomezí, kde se dotýkají světy hmotné a nehmotné, světy živých a mrtvých.

„Mrtvý není přesssný výraz. Umírá jen tělo, duše se rozptýlí do životodárné esssence kolem násss," vysvětloval jim Zen, „exissstují ale duše, jež vzdorují přirozenému zániku. Jedná ssse o duše nějakým způsssobem ssspjaté s tělem. To znamená, že ve sssvětě neživých lze potkat ty, kdo dosssud nezapomněli na sssvé tělo, i ty, kteří usssilují o narození do nové fyzické podoby. Nejvíc je však duší, které ssse nemohou sssmířit s odchodem ze sssvěta živých a usssilují o návrat."

„Máš na mysli takové, jako jsem já?" vyzvídal Sam.

„Dalo by ssse říct," přikývl Zen, „ale tvé tělo, jak jsssem ssslyšel, je neporušené a čeká na tebe v Chrámu na pomezí.

Akorát budeš mussset natrénovat sssplynutí. Jsssou však duchové, kteří dávno tělo nemají, jenže sssi to odmítají přiznat. Někteří jsssou i nebezpeční a sssnaží se ukrássst tělo jiným. Takoví ssse většinou nebojí ani násss."

„A jak vlastně žijete? Co děláte? Čím se živíte?"

„Nevím, jessstli vám to mám říct, lidé tyhle informace špatně sssnášejí."

„Aspoň něco naznač. Co vás baví?"

„Máme životní possslání, které násss zároveň i baví," váhavě přiznal Zen, „zaháníme bloudící a nessspokojené duše přesss pomezí do ssvěta zapomnění. Odsssáváme při tom duším přebytečnou energii a jejich ssstrach nám působí pocit radosssti."

„Takže až umřeme, máme šanci potkat někoho z vašich..."

„Jen když ssse budete zbytečně motat tam, kde nemáte. Po sssmrti nemá cenu ssse sssnažit změnit něco, co ssse nepodařilo během života. Je zbytečné ssse pokoušet o kontakt ssse živými. Ale vykládej to lidem! Neussstále ssse někdo touží vracet."

Povídali si se Zenem celé odpoledne. Dozvěděli se, že mladí běsi se rodí při jakémsi sopečném výbuchu Dechu hlubin a staří umírají, když už nedokážou nasbírat dostatek životní energie při pronásledování neposlušných duší.

„A kde bereš energii tady?" podezřívavě se zeptal Sam.

„Jako mladí máme energie nadbytek," zasmál se Zen jeho obavám, „teprve když dorosssteme do plné velikosssti, musssíme ji začít doplňovat. Takže nemusssíš mít ssstrach, že bych ssse chtěl živit na tvojí auře."

„To je dobře," oddechl si Sam, „i tak mě stojí dost sil si pamatovat vlastní tělo. Ještě že mám pořád na očích brášchu! Jinak už bych nejspíš nevěděl, jak mám vypadat a kdo jsem."

„To je normální," chápavě kývl Zen, „odloučený duch rychle zapomíná, kdo byl, a vrací ssse do velké náruče, aby nabral sssílu pro další exissstenci."

„No, tomu sice nerozumím, ale je milé, že sis s námi přišel popovídat."

„Vlassstně jsssem vám přišel něco navrhnout. Moc rád bych ssse naučil sssirénsssky. A abychom sssi nic nedlužili, učil bych vásss na oplátku harpyjštinu nebo cokoliv, co byssste sssi přáli."

„To nezní špatně," usmál se Tom, „já jsem pro."

„Já taky," souhlasil Sam.

„Prima," zavlnil se spokojeně běs, „tak já ssse zassstavím zassse zítra."

Od té doby k nim běs docházel pravidelně o víkendu a v úterý a ve čtvrtek večer. Dvojčata se začala v harpyjštině viditelně lepšit. Už to pro ně nebyly jen obyčejné skřeky, ale srozumitelná řeč. Kulhali sice trochu ve výslovnosti, Gáagra však byla s pokroky dvojčat spokojená.

Každé dva týdny se objevil děda a přinášel jim pamlsky, drobné dárky a pozdravy od rodičů a kamarádů. Tom se tvářil statečně a ujišťoval dědu, že všechno zdárně pokračuje.

Částečně to byla pravda, neboť pod vedením Gáagry se Tom už naučil na pár okamžiků odpoutat od své tělesné schránky. Harpyje po nich chtěla, aby se Sam na tu chviličku pokusil bratrovo tělo ovládnout. To se jim ale dosud nikdy nepodařilo.

Jednoho dne večer Sam přisedl k Tomovi na postel a uličnicky na něj mrkl.

„Brácho, dostal jsem nápad," prohlásil důležitě.

„A nechceš to nechat na ráno? Já už asi neudržím otevřené oči," protestoval Tom.

„Ani náhodou. Až uslyšíš, co mám v plánu, veškeré spaní tě přejde, uvidíš."

„Tak povídej," vzdychl odevzdaně.

„Zkusíme zapůjčení tvého těla u oltáře. Zatím jsem neměl dostatečně silnou motivaci, ale tam by se to mohlo podařit. A jestli můj plán vyjde, mohl bych oslovit oltář a třeba se nám podaří se posunout o kousek dál. Co ty na to? Není můj nápad geniální?"

„Já nevím, Same, a co když se něco zvrtne? Neměli bychom s sebou vzít někoho, aby nám ohlídal záda?"

„Takže jsi pro?"

„V zásadě ano. Snad bychom mohli požádat Zena nebo tu malou harpyji, co umí po našem."

„Já jsem pro Zena. Alekta je moc ukecaná."

„Dobře. Kdy to vyzkoušíme?"

„No přece co nejdřív. Navrhuji zítřek."

Celý den byli při vyučování nepozorní a roztěkaní. Nemohli se dočkat, až Samův nápad uskuteční. Zen ochotně souhlasil, že na ně během akce dohlédne.

Večer se všichni tři sešli u sfingy. Běs nechal kamarády u oltáře a vydal se hlídkovat po okolí, aby je nikdo nerušil. Tomovi trvalo dlouho, než se oprostil od strachu, obav o bratra a roztěkanosti. Zvolna klouzal do hluboké relaxační hladiny a zaháněl dotěrné myšlenky. Ještě že byli bratři tak těsně spřízněni a nemuseli si nic říkat nahlas. Přesně vycítili, kdy nastal čas k přesunu duší. Tom se znenadání na své tělo díval ze vzdálenosti dvou metrů a vnímal bratra, jak se dotýká opuštěné tělesné schránky. Velice silně sdílel bratrovu nechuť ztotožnit se s fyzickým tělem. Nepodaří se to, pomyslel si rezignovaně, ale jako by tou myšlenou nakopl bratrova ducha k odhodlání akci dokončit. Sam těžce bojoval sám se sebou. Tom mohl jen zpovzdálí přihlížet a držet palce. Silou vůle nutil svou mysl ke klidu, aby dopřál bratrovi čas na přesun.

Náhle jeho tělo vstalo. Bylo zvláštní pozorovat zdálky, jak poslouchá Samovy příkazy. Naklonilo se k oltáři a pokleklo před ním. Pro jistotu se otočil zády, aby samou zvědavostí neztratil koncentraci. Silou mocí tlumil napětí, které se ho zmocňovalo.

Sam na desku zlehka položil tři kamínky a oslovil nejvyšší avelletu školy. Splynutí s Tomovým tělem bylo nestabilní. Neustále pociťoval nutkání z něj vyskočit a utéct. Zaskočila ho výrazná směsice nepohodlí. Na odřeném lokti tepala bolest, na zádech ho šimraly kapky potu a ostrý písek tlačil do kolen. Tělesné vjemy ho nepříjemně obtěžovaly. Vzápětí se ale přihodilo něco, co jeho trápení rázem zatlačilo do pozadí.

„Vítám tě ve škole, Same Mojerano. Tvou první úlohou je přinést mi tři ajry," zazněl mu v hlavě příjemný hlas."

Na oltáři se objevil nový obrázek. Připomínal přesýpací hodiny s okem.

„Mám víc než tři ajry. Mohu ti nabídnout první oběť?"

„Ano, oběť byla přijata. Tvým druhým úkolem je přinést pět ajrů a v Chrámu na pomezí se dotknout své tělesné schránky."

„Mohl bych se ještě zeptat, jaký je druhý úkol mého bratra?"

„Nemohl."

„Existuje šance, nejvyšší avelleto, že odpovíš na Tomovy otázky?"

„Ano."

„A co je třeba udělat?"

„Na to musí tvůj bratr přijít sám."

„Děkuji, nejvyšší avelleto."

Na oltáři se vedle Samova obrázku objevil symbol oka. Chlapce zahřálo vědomí, že dohonil Tomův náskok a oba teď mají jeden bod k dobru. Dotkl se prstem reliéfu kresby,

aby měl hmatovou vzpomínku, až vrátí bratrovi jeho tělo. Znovu se mu do mysli prodral pocit nepohodlí a nepatřičnosti cizí tělesné schránky. Pohlazením se rozloučil s oltářem a s úlevou se vrátil ke své éterické existenci.

„Vezmi si zpátky své tělo," houkl Tomovi do ucha a čekal, až se bratr probere ze své hluboké relaxace.

„Je mi divně, zvedá se mi žaludek," zaúpěl Tom, když se mu podařilo posadit.

„Taky tě bolí loket a máš otlačená kolena," zasmál se Sam a ukázal za Tomova záda prstem na oltář, „vidíš? Tohle je moje značka. Sice nevím, co znamená, ale naše věc se podařila."

„Páni, já zírám. Jsi dobrej, brácho," rozzářil se Tom, „a dozvěděl ses něco?"

„Sfinga mi o tobě nic prozradit nechtěla. Akorát potvrdila možnost, že s tebou opět začne mluvit. Jen musíš přijít na způsob, jak toho docílit."

„A hrome! To asi nebude snadné. Ale jestli existuje naděje prolomit její mlčení, dá se o tom přemýšlet."

„Doprovodíš mě do Chrámu na pomezí?"

„Teď hned?" vyděsil se Tom.

„Jasně že ne. Vždyť ani nevíme, kde je. Musíme se zeptat Gáagry."

„Že váháš," oddychl si, že ho bratr okamžitě nežene do další šílené akce, „dokud jsem tvůj průvodce, neopustím tě. A ty mě taky ne, doufám."

„Řeknu Zenovi, že jsme skončili," vyhnul se Sam odpovědi.

Hned druhý den se bratři po vyučování zdrželi, aby se zeptali učitelky na návštěvu Chrámu na pomezí. Gáagra nejdřív zavrtěla hlavou a prohlásila, že ještě nejsou připravení, ale Sam jí vylíčil jejich společnou akci u oltáře. Harpyje na ně přísně hleděla, chlapcovo vyprávění však nepřerušova-

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.